

**نبذة في العقيدة الإسلامية (شرح
أصول الإيمان) (الحرمين والجمعية)**

**Кратко послание в
ислямското убеждение
(акида)**

Кратко послание в ислямското убеждение (акида)

Мухаммед ибн Салих ел-Усеймин

Кратко послание в ислямското убеждение (акида)

Автор: Многоуважаемия Шейх ел-Алляме

Мухаммед ибн Салих ел-Усеймин

Аллах да опрости на него, на родителите му и на мюсюлманите.

„С името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния!“.

Увод

Възхвалата е за Аллах, възхваляваме Го, молим Го за помощ, Го молим за опрощение и пред Него се покаяваме, и търсим убежище при Аллах от злото на нашите души и от злините на нашите дела. Когато Аллах напъти, няма кой да го заблуди, и когато остави в заблуда, него няма кой да напъти. Свидетелствам, че няма друг [истински] бог освен Аллах, единствен е Той, няма Той съдружник, и свидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и Пратеник, Аллах да благослови него, неговото семейство, неговите сподвижници и тези, които ги последваха с праведност, и да ги дари с обилен мир.

Знанието за Единобожието е най-благородното от всички науки, най-великото

по ранг и най-задължителното за придобиване; защото то е знанието за Всевишния Аллах, Неговите имена, Неговите качества и Неговите права над рабите Му, и защото то е ключът към пътя към Всевишния Аллах и фундаментът на Неговите закони.

Затова пратениците са единомисленици в призова към Него. Всевишният Аллах казва:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾ (25)

И на всеки пратеник, когото Ние пратихме преди теб, дадохме откровението: “Няма друг [истински] бог освен Мен! Покланяйте се [единствено] на Мен!” (Ел-Енбия: 25).

Всевишният свидетелства за Своята единственост, и Неговите ангели и учените свидетелстват за същото. Всевишният Аллах казва:

﴿شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ (18)

Аллах свидетелства, че няма друг [истински] бог, [заслужаващ да се обожествява с искреност] освен Него. И меляикетата, и притежаващите знанието свидетелстват същото. Той отстоява справедливостта. Няма друг достоен за поклонение, освен Него Всемогъщия, Премъдрия. (Аали Имран: 18).

И изхождайки от важността на единството (теухид), стигаме до извода, че е задължително

за всеки мюсюлманин да се грижи за него, като го изучава, преподава, проумява го и го приема за свое убеждение, за да изгради религията си на здрава основа, спокойствие и отдаденост, така че да се радва на неговите плодове и резултати.

Аллах е Покровителят на успеха.

Автор

Религията ислям

Ислямската религия е религията, с която Аллах изпрати Мухаммед ﷺ и с нея завърши религиите. Той я усъвършенства за Своите раби, чрез нея изцяло изпълни Своята благодат към тях, и я одобри за тяхна религия, затова Аллах не приема от никого друга религия, освен нея. Всевишният Аллах казва:

﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا 40﴾

Мухаммед не е баща на никого от вашите мъже, а е Пратеника на Аллах и последният от пророците. Аллах знае всяко нещо. (Ел-Ехзаб: 40).

Всеишният Аллах казва:

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾

Днес Аз изградих изцяло за вас вашата религия и изпълних Своята благодат към вас, и одобрих Исляма за ваша религия. (Ел-Маиде: 3).

Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ...﴾

Несъмнено, Ислямът е религията при Аллах... (Аали Имран: 19).

Всевишният Аллах казва:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ﴾ (85)

А който търси друга религия освен Исляма, тя не ще му се приеме и в отвъдния живот той е от губещите. (Коран - Аали Имран: 85).

Всевишният Аллах е задължил всички хора да Му се подчинят чрез исляма, като казва, обръщайки се към Своя Пратеник ﷺ:

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأَمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾ (158)

Кажи: “О, хора! Аз съм Пратеника на Аллах при всички вас- на Онзи, Чиято е властта над небесата и земята. Няма друг бог освен Него. Той съживява и Той умъртвява. Вярвайте в Аллах и в Неговия Пратеник - неграмотния Пророк, който вярва в Аллах и в Неговите Слова, и го следвайте, за да сте напътени! (Ел-Еараф: 158).

В Сахих Муслим се предава от Ебу Хурейра /радийеллаху анху/, че Пратеника на Аллах ﷺ казва:

﴿وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ﴾.

„Кълна се в Онзи, в Чиято ръка е душата на Мухаммед, всеки един от тази общност, еврейин или християнин, който чуе за мен, а след това умре, без да е повярвал в това, с което съм изпратен, ще бъде от обитателите на Огъня”¹.

А вярата в него е: потвърждение на това, с което е дошъл, заедно с приемане и подчинение, а не просто потвърждение. Затова Ебу Талиб не е бил вярващ в Пратеника ﷺ, въпреки че е потвърждавал това, с което е дошъл, и е свидетелствал, че това е най-добрата от религиите.

Религията ислям съдържа всички блага на предишните религии и се отличава от тях с това, че е подходяща за всяко време, място и народ. Всемогъщият Бог (Аллах) е казал, обръщайки се към Своя пратеник:

(وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ...)

И ти низпослахме Корана с истината, за да потвърди Писанията преди него и да бъде техен свидетел... (Ел-Маиде: 48).

Значението на това, че е годин за всяко време, място и общност, е, че придържането към него не противоречи на интересите на общността по всяко време или място, напротив,

¹ Муслим: Книга на вярата, глава за задължението да се вярва в посланието на нашия Пророк Мухаммед, Аллах да го благослови и с мир да го дари, до всички хора и отмяната на религиите с неговата религия, номер (153).

то е за нейно добро. Но това не означава, че той е подчинен на всяко време, място и общност, както някои хора искат.

Ислямската религия е истинската религия, за която Всевишният Аллах е гарантирал на онзи, който истински се придържа към нея, че ще го подкрепи и ще го издигне над останалите. Всевишният Аллах е казал:

﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ 9﴾

Той е, Който изпрати Своя Пратеник с напътствието и с правата религия, за да я издигне над всички религии, дори съдружаващите да възненавиждат това. (Ес-Сафф: 9).

Всевишният Аллах казва:

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ 55﴾

Аллах обеща на онези от вас, които вярват и вършат праведни дела, че ще ги остави наследници на земята, както остави и онези преди тях, и непременно ще укрепи тяхната религия, която Той им избра, и в замяна след страха ще им дари сигурност. Те само на Мен ще служат и не ще Ме съдружават с нищо. А който

подир това стане неверник, тези са нечестивците. (Ен-Нур: 55).

Ислямската религия е: убеждение- акида и божествен закон- шериат, като е свършена в своето убеждение и в своите божествени закони:

1. Повелява единобожие във Всевишния Аллах и забранява съдружаването.

2- Повелява правдивост и забранява да се лъже.

3. Повелява справедливостта и забранява несправедливостта. А справедливостта е равенство между еднаквостите и разграничаване между различията. Справедливостта не е абсолютно равенство, както твърдят някои хора, когато казват без уточнение: „Религията на Исляма е религия на равенството.“ Защото равенството между различните неща е несправедливост, която Ислямът не допуска, и не е похвален този, който я върши.

4. Повелява верността и доверието и възбранява предателството.

5. Повелява изпълнение на обета и възбранява измяната.

6. Повелява доброто отношение към родителите и възбранява непослушанието спрямо тях.

7. Повелява поддържането на родствените връзки с роднините и порицава тяхното прекъсване.

8. Повелява доброто към съседа и възбранява лошото към него.

В обобщение: Ислямът повелява всеки добродетелен нрав и забранява всеки низък нрав. Повелява всяко добро дело и забранява всяко лошо дело.

Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ٩٠﴾

Аллах повелява справедливост и благодетелност, и поддържане на връзките с роднините, и възбранява покварата и порицаването, и гнета. Наставлява ви Той, за да се поучите. (Ен-Нехл: 90).

Основите на Исляма

Основите на исляма са устоите, върху които се гради, и те са пет: Споменава се в предание от Ибн Омар /радийеллаху анхума/ от Пророка ﷺ, че той казва:

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسَةٍ: عَلَى أَنْ يُوحَدَ اللَّهُ - وَفِي رَوَايَةٍ عَلَى خَمْسٍ -: شَهَادَةُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، وَإِقَامُ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءُ الزَّكَاةِ، وَصِيَامُ رَمَضَانَ، وَالْحَجَّ»

„Ислямът е изграден върху пет [основи]: върху това да се признава единството на Аллах..." - а в друг ривает (предание) [е се казва:] "...върху пет

[основи]: – засвидетелстването, че няма друг [истински] бог освен Аллах, и че Мухаммед е Негов раб и Негов пратеник; изпълнението на намаза; даването на зекята; говеенето през Рамадан и извършването на хадж¹. Един човек рекъл: „Хаджът и говеенето през Рамадан?“. Той му казал:

«لَا، صِيَامُ رَمَضَانَ، وَالْحَجُّ»

„Не, говеенето през Рамадан и хаджът Така го чух от Пратеника на Аллах ﷺ¹“.

1- Що се отнася до засвидетелстването, че няма друг бог освен Аллах и че Мухаммед е Негов раб и пратеник, то е: категоричното убеждение, изразено с език чрез това свидетелство, сякаш човек с убедеността си в това го вижда. И това свидетелство е прието за една основа, въпреки множеството на засвидетелстваните неща:

И имайки предвид, че Пратеникът съобщава от Всевишния Аллах, то свидетелството за него, че е раб и пратеник, е част от пълнотата на свидетелството, че няма друг бог освен Аллах.

Нека се има предвид, че тези две свидетелства са основата за правилността на делата и тяхното приемане; тъй като едно дело е правилно и прието единствено чрез

¹ Ел-Бухари: Книга за вярата (8); Муслим: Книга за вярата: Глава: Думите на Пророка ﷺ: " Ислямът е изграден върху пет..." (16).

искреност към Всевишния Аллах и съобразяване с примера на Неговия Пратеник ﷺ.

Чрез искреност към Аллах се осъществява засвидетелстването, че няма друг бог освен Аллах, а чрез следването на Пратеника на Аллах ﷺ се осъществява засвидетелстването, че Мухаммед е раб на Аллах и Негов пратеник.

И от плодовете на това велико свидетелство е: освобождаването на сърцето и душата от робството на творенията и от следването на други, освен пратениците.

2. Изпълнението на молитвата намаз е: да се служи на Всевишния Аллах, като тя се извършва по подобаващ и пълен начин, в определените ѝ времена и съгласно установените ѝ начини.

От ползите ѝ: душевно спокойствие, радост и възпиране от разврата и злото.

3. Даването на зекята: това е богослужение към Всевишния Аллах чрез даване на задължителния дял от имуществата, за които се полага зекят.

От ползите му са: пречистване на душата от лошото качество (на скъперничеството) и задоволяване нуждите на исляма и мюсюлманите.

4. А говеенето през Рамадан е: богослужение към Всевишния Аллах чрез въздържане от

нещата, които развалят говеенето, през деня на Рамадан.

От плодовете му е: възпитаване на душата да се отказва от обичаните неща, в търсене на задоволството на Превеликия и Всемогъщ Аллах.

5- А хаджът при Дома е: вид богослужение на Всевишния Аллах, с което се цели отиване при Свещения Дом /Кябе/, за да се извършат ритуалите на хаджа.

А сред плодовете му е възпитаването на душата да полага финансови и физически усилия в покорство пред Всевишния Аллах; поради това хаджът е вид джихад (борба) по пътя на Всевишния Аллах.

И тези плодове на тези основи - както споменатите, така и неспоменатите - изграждат една чиста и неопетнена ислямска общност, която изповядва пред Аллах религията на истината и се отнася към творенията със справедливост и правдивост; Останалите закони и принципи на исляма се подобряват с привеждането на тези основи в порядък, и състоянието на общността се подобрява с порядъка на нейните религиозни дела. И общността губи от доброто си състояние дотолкова, доколкото е изгубила от порядъка на религиозните си дела.

Който иска да му се изясни това, нека да прочете словата на Всевишния:

﴿وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ 96 أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيِّنًا وَهُمْ نَائِمُونَ 97 أَوَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ 98 أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ 99﴾

А ако жителите на селищата бяха повявявали и бяха се побояли, щяхме да разтворим пред тях благодат от небето и от земята. Ала те отричаха и Ние ги сграбчвахме заради онова, което са придобили.

Нима жителите на селищата не се опасяваха, че Нашето наказание ще ги сполети нощем, докато спят?

И нима жителите на селищата не се опасяваха, че Нашето наказание ще ги сполети сутрин, докато се забавляват?

Нима те бяха в безопасност пред замисъла на Аллах? Само губещите хора смятат, че са в безопасност пред замисъла на Аллах. (Ел-Еараф: 96-99).

И нека погледне в историята на предците, защото историята е поука за разумните и прозрение за онзи, пред чието сърце няма преграда. И Аллах е Онзи, от Когото се търси помощ.

Основите на ислямската акида /убеждение, вяра/

Ислямската религия – както вече пояснихме – е убеждение (акида) и божествени закони (шериат), като вече посочихме някои от неговите закони и споменахме неговите основи, които се считат за фундамент на неговите закони.

А що се отнася до ислямското убеждение, неговите основи са: вярата в Аллах, в Неговите меляикета, в Неговите книги, в Неговите пратеници, в Съдния ден и в съдбата с доброто и лошото в нея.

За тези основи свидетелстват Книгата на Аллах и Сунната на Неговия Пратеник ﷺ.

И казва Всевишният Аллах в Своята Книга:

﴿لَيْسَ الْبِرُّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ...﴾

"Праведността не е да обръщате лице на изток или на запад, праведността е у онзи, който вярва в Аллах и в Сетния ден, и в ангелите (меляикетата), и в Писанието, и в пророците, ..." (Ел-Бакара: 177) И казва за предопределението:

﴿إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ 49 وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَجْدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ 50﴾

Наистина, Ние сътворихме всяко нещо с предопределение (мяра).

Нашата повеля се изпълнява, докато мигне окото." (Ел-Камер: 49 - 50).

Това се съдържа и в суннета на Пратеника на Аллах ﷺ. Пророка ﷺ казва, отговаряйки на въпроса на Джибрил за вярата:

«الْإِيمَانُ: أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ: خَيْرِهِ وَشَرِّهِ».

„Вярата е: да вярваш в Аллах, меляйкетата Му, писанията Му, пратениците Му, Съдния ден и да вярваш в съдбата с доброто и лошото в нея”¹.

Вярата във Всевишния Аллах

Що се отнася до вярата в Аллах, тя съдържа четири неща:

Първото нещо: Вярa в съществуването на Всевишния Аллах:

За Неговото съществуване - Всевишен е Той - доказват: природно заложеното качество на вяра у човек, разумът, божественият закон и сетивата.

Що се отнася до природно заложеното качество като доказателство за Неговото съществуване – Пречист и Всевишен е Той – то във всяко създание е природно заложена вярата в своя Създател, без предварително обмисляне или обучение, и никой не се отклонява от изискването на това природно заложено качество, освен онзи, в чието сърце

¹ Предава го Муслим: Ел-Иман (8); Ебу Давуд: Ес-Сунна, глава за Ел-Кадер (4695).

впоследствие е възникнало нещо, което да го отклони от нея. Довода са думите на Пророка ﷺ: «مَا مِنْ مَوْلُودٍ إِلَّا يُولَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ، فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ أَوْ يُنَصِّرَانِهِ أَوْ يُمَجْسِبَانِهِ».

„Всяко едно новородено се ражда на фитра, но родителите му го правят еврейин, християнин или зороастриец“¹.

2. А доводът на разума за съществуването на Всевишния Аллах е, че тези творения – отминалите и бъдещите, трябва да имат Създател, който ги е създал; тъй като е невъзможно да са се самосъздали, нито пък да са плод на случайността.

Невъзможно е да се самосъздадат; защото нещото не създава себе си; защото преди своето съществуване то е несъществуващо! Как е възможно то да бъде създател?

И не е възможно да възникне по случайност, защото всяко събитие трябва да има причинител. И защото съществуването на творенията в този прекрасен порядък, взаимна хармония и неразривна връзка между причините и техните следствия, и между съществата едни с други, категорично изключва те да са плод на случайността. Имайки

¹ Ел-Бухари: Китаб ел-Дженаиз, глава: Ако момче приеме исляма и умре, отслужва ли се за него молитва за поминал се и пояснява ли се исляма на момч (1292); Муслим: Китаб ел-Кадер, глава: Значението на „всяко дете се ражда с фитра“ и постановлението относно смъртта на децата на неверниците и децата на мюсюлманите (2658).

предвид, че нещото възникнало по случайност няма порядък в основата на своето съществуване, то как тогава може само по себе си да създаде този порядък по време на своето съществуване и развитие?!

И щом е невъзможно тези творения да са се създали сами, нито да са възникнали случайно, то тогава следва, че те трябва да имат Създател, и Той е Аллах, Господаря на световите.

И Всевишният Аллах споменава този рационален довод и неопровержимо доказателство в сура „Ет-Тур“, а те са Словата на Всевишния:

﴿أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخُلُقُونَ 35﴾

Нима бяха сътворени от нищо, или те са творците? (Ет-Тур: 35). Тоест: те не са сътворени без Творец, нито пък те са сътворили себе си; следователно е установено, че техният Създател е Аллах, Тебараке уе Теаля. И затова когато Джубейр ибн Мут'ам /радийеллаху анху/ чул Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ да чете сура „Ет-Тур“ и стигнал до тези айети:

﴿أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخُلُقُونَ 35 أَمْ خُلِقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بَلْ لَا يُوقِنُونَ 36 أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصْطَبِرُونَ 37﴾

Нима бяха сътворени от нищо, или те са творците?

Или те сътвориха небесата и земята? О не!
Просто те не са убедени [в наказанието на
Аллах].

Или при тях са съкровищниците на твоя
Господ, или те са властващите? 37﴿ (Коран, Ет-
Тур: 35 - 37).

По онова време Джабир бил мушрик и казва:
„Сърцето ми едва не полетя и тогава за първи
път вярата се установи в сърцето ми“¹.

И нека дадем пример, който да поясни това:
ако някой ти разкаже за величествен палат,
заобиколен от градини, между които текат
реки, изпълнен с килими и постели, и украсен с
всякакъв вид украса, която го прави цялостен и
завършен. И ако някой ти каже, че този дворец
с цялото му съвършенство се е създал сам или
се е появил случайно, без някой да го е
построил, ти веднага би отрекъл това и би го
обвинил в лъжа, и би счел думите му за глупост.
Нима е допустимо тогава тази обширна
вселена: със своята земя и небе, своите небесни
тела и състояния, и своя изумителен и
великолепен ред, да се е самосъздала или да е
възникнала случайно, без Създател?

3- А що се отнася до доказателството от
божествената религия за съществуването на
Всевишния Аллах: то се съдържа в това, че

¹ Предава го Ел-Бухари: сура Ет-Тур, (4854).

всички божествени книги говорят за това, а справедливите повели, които те съдържат в полза на създанията, са доказателство, че са от мъдър, всезнаещ Господ, знаещ ползите за Своите създания. Също така и вселенските вести, които тези писания съобщават, и за чиято истинност действителността свидетелства, са доказателство, че тази религия е от Могъщ Господ, способен да сътвори това, за което е извещил.

4. А сетивните доказателства за съществуването на Аллах са от две страни:

Първото: ние чуваме и виждаме как молбата на зовящите Го се приема и как Той помага на изпадналите в беда, това е категоричен довод за съществуването на Всевишния. Преславния Аллах казва:

﴿وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِن قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ...﴾

По-рано спасихме и Нух, когато призова и Ние му откликнахме... (Ел-Енбия: 76).
Всеишният Аллах казва:

﴿إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَبَ لَكُمْ...﴾

"Когато призовахте вашия Господ за помощ, Той ви откликна..." (Ел-Енфал: 9).

И в Сахих ал-Бухари от Енес ибн Малик /радийеллаху анху/ се казва:

«إِنَّ أَعْرَابِيًّا دَخَلَ بَوْمَ الْجُمُعَةِ -وَالنَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَخْطُبُ- فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، هَلْكَ الْمَالُ، وَجَاعَ الْعِيَالُ، فَأَذْغَ اللَّهُ لَنَا؛ فَرَفَعَ يَدَيْهِ وَدَعَا، فَتَارَ السَّحَابُ أَمْثَالَ الْجِبَالِ، فَلَمْ يَنْزِلْ عَنْ مَنِيرِهِ حَتَّى رَأَيْتُ الْمَطَرَ يَتَحَادَرُ عَنْ لِحْيَتِهِ».

«Един бедуин влезе в петъчен ден, докато Пророка, Аллах да го благослови и с мир да го дари, произнасяше проповед, и рече: „О, Пратенико на Аллах, имуществото погина и семействата гладува, помоли се на Аллах за нас!“. Той вдигна ръце и се помоли. Надигнаха се облаци, подобни на планини, а той все още не бе слязъл от минбера си, когато видях дъждът да се стича по брадата му»¹.

А на втория петък, онзи бедуин, или друг, се изправи и рече: „О, Пратенико на Аллах, постройките се срутиха и имуществото бе погубено, направи дуа на Аллах за нас“. Тогава той вдигна ръцете си и рече ﷺ:

«اللَّهُمَّ حَوَالَيْنَا وَلَا عَلَيْنَا»

„О, Аллах, (да вали) около нас, а не върху нас“. И към която и посока да посочеше, той (дъжда) се отваряше².

И до ден днешен откликването на молещите се е нещо засвидетелствано за онзи, който е

¹ ел-Бухари: Книга: ел-Джуму'а; Глава: Молитвата за дъжд по време на петъчното хутбе: (891).

² ел-Бухари: Китаб ел-Джуму'а, баб ел-Истиска фи ел-Хутба яум ел-Джуму'а, (891); Муслим: Китаб Саят ел-Истиска, баб ед-Ду'а фи ел-Истиска, (897).

искрен в обръщането си към Всевишния Аллах и изпълнява условията за откликване.

Вторият довод: Знаменията на пророците, които се наричат чудеса и които хората наблюдават или за които слушат, са категоричен довод за съществуването на Този, Който ги е изпратил, а Той е Всевишният Аллах. Това са неща извън човешките възможности, които Всевишният Аллах дарява в подкрепа в помощ на Неговите пратеници.

Пример за това е знамението на Муса /aleyхисселям/, когато Аллах Всевишния му заповядал да удари с тоягата си морето, той го ударил, и то се разделило на дванадесет сухи пътя, а водата между тях била като планини. Аллах Всевишния е казал:

﴿فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ ۖ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ۖ﴾ (63)

И тогава Ние внушихме на Муса: “Удари с тоягата си по морето!” И то се разцепи, и всяка негова част стана като огромна планина. (Еш-Шуара: 63).

И втори пример: чудото дарено на Иса /Исус/ aleyхисселям, как той съживявал мъртвите и ги извеждал от техните гробове с позволението на Аллах. Казва Всевишният Аллах за него:

﴿...وَأَحْيَا الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ...﴾

...и ще съживявам мъртви с позволението на Аллах... (Аали Имран: 49) И казва:

{...وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِي...}

...И ето с Моето позволение извеждаш мъртвите живи от гробовете... (Ел-Маиде: 110).

Третия пример е с Пророка Мухаммед ﷺ, когато племето Курейш поискало от него знамение, той посочил към луната, която се разцепила на две части и хората я видели. Това се съдържа в Словата на Аллах Всевишния:

{أَفْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ ۚ وَإِنْ يَرَوْا ءَايَةَ يُعْرَضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ
{2}

Наближи Часът и луната се разцепи. И ако видят знамение, те се отвърщат и казват: „Това е продължителна магия.“ (Ел-Камер: 1 - 2).

Тези осезаеми знамения, които Аллах дава в подкрепа на Своите пратеници и в тяхна помощ, са категорично доказателство за Неговото съществуване.

Второто, което се съдържа във вярата в Аллах: вярата в Неговото господство, а именно, че единствено Той е Господ, няма Той съдружник, нито помощник.

А Господът е Този, Комуто принадлежи сътворението, владението и управлението: няма Творец освен Аллах, няма Владетел освен Него, и няма управление и повеля освен Неговите. Всевишният казва:

﴿...أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ...﴾

...Несъмнено, Той твори и повелява... (Ел-Еараф: 54). И казва:

﴿...ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ﴾

Това е Аллах, вашият Господ. Негово е владението. А онези, които зове освен Него, не владеят дори влакънце от фурма. (Фатир: 13).

Не е известно някой от творенията да е отрекъл господството на Пречистия Аллах, освен ако не е бил надменен, невярващ в това, което казва, както се е случило с Фараона, когато казал на своя народ:

﴿فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى 24﴾

"Каза: "Аз съм вашият господ, върховният!" (Ен-Назиат: 24), И казва (Аллах, че фараона е рекъл):

﴿...يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي...﴾

О, знатни! Аз не знам да имате друг бог освен мен. (Ел-Касас: 38), но това не е от убеждение. Всевишният Аллах казва:

﴿وَجَدُوا بِهَا آسَافَاقِنَهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلُمًا وَعُظُومًا...﴾

"И ги отрекоха (знаменията, чудеста от Аллах) несправедливо и надменно, въпреки че в душите си бяха убедени в тяхната правдивост..." (Ен-Немл: 14). И Моисей /мир

нему/ казал на Фараона, в това, което Аллах разказва за него:

﴿...لَقَدْ عَلِمْتَ مَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَآئِرٍ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يُفِرُّ عَوْنُ مَثْبُورٍ﴾

“Ти вече узна, че тези [знамения] ги низпосла като явни доводи не друг, а Господарят на небесата и на земята. О, Фараоне! Мисля, че наистина ти си погубен.” (Ел-Исра: 102). Затова съдружаващите признавали господството на Всевишния Аллах, макар че Му съдружавали в божествеността. Всевишният Аллах казва:

﴿قُلْ لِمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ 84 سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ 85 قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّعْيِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ 86 سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ 87 قُلْ مَنْ يَبْدِئُ مَخْلُوقَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ 88 سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ 89﴾

84. Кажи: “Чия е земята и тези по нея, ако знаете?”

85. Ще кажат: “На Аллах!” Кажи: “Не ще ли се поучите?”

86. Кажи: “Кой е Господът на седемте небеса и Господът на великия Трон?”

87. Ще кажат: “Аллах!” Кажи: “Не ще ли се побоите?”

88. Кажи: “В чии ръце е владението на всичко, щом Той покровителства, а не е покровителстван, ако знаете?”

89. Ще кажат: "На Аллах!" Кажи: "Как тогава сте омагьосвани?" (Ел-Му'минун: 84 - 89).

И казва Всевишният Аллах:

﴿وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ (9)﴾

"И ако [ти Мухаммед] ги попиташ: "Кой е сътворил небесата и земята?" Те непременно ще ти отговорят: "Сътворил ги е Всемогъщият, Всезнаещият." (Ез-Зухруф:9).

И казва - Пречист е Той:

﴿وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ (87)﴾

"И ако ги попиташ кой ги е сътворил, ще кажат: "Аллах!" Как тогава биват подлъгвани?" (Ез-Зухруф:87).

Повелята на Пречистия Аллах обхваща вселенската и законовата- шериатска повеля. И така, както Той управлява вселената, Той отсъжда в нея това, което пожелав, съгласно както изисква Неговата мъдрост. Също така, Той е Отсъждащия в нея чрез узаконяването на богослуженията и предписването на постановленията във взаимоотношенията, съгласно както изисква Неговата мъдрост. Който приеме заедно с Всевишния Аллах законодател в богослуженията, или съдник в делата, той е съдружил с Него и не е осъществил вярата."

Третото нещо, което вярата в Аллах съдържа в себе си, е: вярата в Божествеността Му, тоест:

че Той единствено е истинският Бог, няма Той съдружник. А „Илях“ (Бог) означава „Обожествяваният“, тоест Този, Който е обожествяван с любов и възвеличаване.

Всевишният Аллах казва:

﴿وَالْهُكْمُ إِلَهُ وَحْدَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ 163﴾

"Вашият Бог е Единственият Бог. Няма друг Бог освен Него, Всемиловичия, Милосърдния." (Ел-Бакара: 163). Всевишният Аллах казва:

﴿شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَانِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ 18﴾

"Аллах свидетелства, че няма друг (достоеен) Бог (да му се покланят), освен Него. И меляикетата, и притежаващите знанието свидетелстват същото. Той отстоява справедливостта. Няма друг Бог (заслужаващ поклонение), освен Него Всемогъщия, Премъдрия." (Аали Имран: 18). Всеки, който приеме друго божество заедно с Аллах, на което служи вместо Него, то божествеността му (на измислено божество) е неистинска. Всевишният Аллах казва:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبُطْلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ 62﴾

Така е, защото Аллах е Истината, а онова, което зоват вместо Него, е лъжата. Аллах е Всевишния, Превеликия. (Ел-Хадж: 62). Именуването им „божества“ не им дава правото

на божественост. Всевишният Аллах казва за (идолите Лат, Узза и Манат):

﴿إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ...﴾

"Те [божествата] са само имена, които назовахте вие и вашите бащи. Аллах не им низпосла довод." (Ен-Неджм:23).

Аллах съобщава за Худ /мир нему/, че е казал на народа си:

﴿...أَتُجَدِّلُونَنِي فِي أَسْمَاءٍ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مَا نَزَّلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ...﴾

"Нима спорите с мен за имена (на божества), които вие и вашите бащи измислиха? Аллах не им е низпослал никакво доказателство.Ю" (Ел-Еараф: 71).

И казва за Юсуф, алейхи селям, че е рекъл на двамата си другари в затвора:

﴿يُصَلِّحُنِي السِّجْنُ عَارِبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ أَلْوَحْدُ الْقَهَّارُ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ...﴾

"О, мои двама другари в затвора! Кое е по-добро - разни богове или Аллах, Единосъщия, Покоряващия? Вие не почитате вместо Него друго освен имена, които вие и вашите предци сте нарекли, за които Аллах не е низпослал никакво доказателство..." (Юсуф: 39-40).

Затова пратениците – алейхиму сселям – са казвали на народите си:

﴿...أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ...﴾

"Покланяйте се на Аллах! Нямате друг бог освен Него!" (Ел-Еараф: 59). Но

многобожниците отхвърляли това и приемали божества освен Аллах, на които служат заедно с Него – Пречист и Всевишен е Той, – и от които търсят подкрепа и помощ.

Всевишният Аллах е опровергал приемането на тези божества от езичниците с два рационални довода:

Първи: че тези божества, които те са си приели, не притежават нищо от спецификите на божествеността: те са сътворени, а не сътворяват; не носят полза на тези, които им служат, нито ги предпазват от вреда; не владеят нито живот, нито смърт; не владеят нищо от небесата, нито имат съучастие в тях.

Всевишният Аллах казва:

﴿وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا 3﴾

А вместо Него [неверниците] приеха божества, които нищо не творят, а те са сътворени. Те нямат власт да причинят за себе си нито вреда, нито полза, и не се разпореждат нито със смъртта, нито с живота, нито със съживяването след смъртта. (Ел-Фуркан: 3).

Всевишният Аллах казва:

﴿قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ رَعَيْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِنْفَالِ ذَرَّةٌ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِنْ شِرْكَ وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِنْ ظَهِيرٍ وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ...﴾

Кажи: “Призовете онези, за които твърдите, [че са богове] наред с Аллах!” Те нищо не владеят, дори с тежест на прашинка, нито на небесата, нито на земята, и нямат съучастие там, и няма Той сред тях помощник. И не ще помогне застъпничеството при Него, освен за онзи, на когото Той позволи... (Ес-Себе'е: 22 - 23).

وقال تعالى: ﴿أَيُّشْرَكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ 191 وَلَا يَسْتَرْجِعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ 192﴾

И каза Всевишният: Нима съдружават с Него такива, които нищо не творят, а самите те са сътворени? И не могат да им помогнат, нито на себе си помагат. (Ел-Еараф: 191-192).

И щом това е състоянието на тези божества, то приемането им за божества е най-голямото безумие и най-голямата лъжа.

Втори: че тези съдружаващи са признавали, че единствено Всевишният Аллах е Господът, Творецът, в Чиято ръка е владението на всяко нещо, и Той закриля, а срещу Него никой не може да бъде закрилян. Но това изисква да Му бъдат предани в единобожието Му в божествеността, както са Му предани в единобожието в господството. Както Всевишният Аллах казва:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ 21 الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ 22﴾

О, хора, служете на своя Господ, който е сътворил вас и онези преди вас, за да се предпазите от Онзи, Който стори за вас от земята постеля и от небето - свод, и изсипва вода от небето, и чрез нея вади плодовете - препитание за вас! И като знаете това, не сторвайте подобия на Аллах! (Ел-Бакара: 21 - 22).

Всевишният Аллах казва:

﴿وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولَنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ 87﴾

И ако ги попиташ кой ги е сътворил, ще кажат: “Аллах!” Как тогава биват подлъгвани? (Ез-Зухруф: 87).

Всевишният Аллах казва:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَمِيتِ وَيُخْرِجُ الْمَمِيتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ 31 فَذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ 32﴾

Кажи: “Кой ви дава препитание от небето и от земята? Или кой владее слуха и зрението? И кой изважда живото от мъртвото, и изважда мъртвото от живото? И кой управлява делото?” Ще рекат: “Аллах!” Кажи: “А нима не се боите?” Това е Аллах, вашият истински Господ. И какво друго има извън истината освен заблудата? Как сте отклонявани! (Юнус: 31 - 32).

Четвъртото, което вярата в Аллах съдържа в себе си: вярата в Неговите имена и качества.

Тоест: да се потвърждава това, което Аллах е потвърдил за Себе Си в Своята Книга или в сунната на Своя Пратеник ﷺ, от имена и качества, по начин, който е присъщ само за Него, без да се преиначават, отричат, оприличават и да се търси същността им. Както казва Всевишният Аллах:

﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾
{180}

Аллах има Най-прекрасните имена. Зовете Го с тях и оставете онези, които отричат Неговите имена! Те непременно ще получат възмездие за онова, което вършат. (Ел-Еараф: 180). Всевишният Аллах казва:

﴿...وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

Негово е върховенството на небесата и на земята. Той е Всемогъщия, Премъдрия. (Ер-Рум: 27). Всевишният Аллах казва:

﴿...لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾

Няма подобен Нему. Той е Всечувания, Всезрящия. (Еш-Шура: 11).

В това отношение са се заблудили две групи:

Първата от тях: (Отричащите- ел-муаттилах), които отричат имената и качества, или част от тях, твърдейки, че потвърждаването им за Аллах води до

оприличаване, тоест: оприличаване на Всевишния Аллах с творенията Му. Това твърдение е невярно поради няколко причини, сред които са:

Първо: че то води до неверни заключения, като противоречие в словата на Пречистия Аллах. И това е така, защото Всевишният Аллах е потвърдил за Себе Си имената и качествата и е отрекъл, че нещо прилича на Него. Ако потвърждаването им налагаше оприличаване, то в словото на Аллах щеше да възникне противоречие и една част от него да опровергава друга.

Второ: Съвпадението на две неща в име или качество не означава, че те са еднакви. Нали виждаш, че двама души съвпадат в това, че всеки от тях е човек, който чува, вижда и говори, но от това не следва, че те са подобни в човешките значения, слуха, зрението и говора.

И виждаш, че животните имат ръце, крака и очи, но от това не следва, че ръцете, краката и очите им са еднакви.

И след като има различия между създанията в имената или качествата, в които те съвпадат, то различието между Създателя и създанията е по-явно и по-велико.

Втората група: (ел- мушеббихе) оприличаващите, които потвърждават имената и качествата, заедно с оприличаването на

Всевишния Аллах с творенията Му, твърдейки, че това е смисълът на текстовете, защото Всевишният Аллах се обръща към рабите Си с онова, което те разбират. И това твърдение е невярно поради няколко причини, от които:

Първо: Оприличаването на Всевишния Аллах на Неговите творения е нещо, което разумът и шериатът опровергават, и не е възможно посланието на текстовете от Книгата и Сунната да бъде нещо невалидно, невярно.

Второ: че Всевишният Аллах се е обърнал към рабите с това, което те разбират като основен смисъл, а що се отнася до истината и същността на този смисъл, то това е от знанието, което Всевишният Аллах е запазил единствено за Себе Си, във връзка с Неговата същност и Неговите качества.

И щом Аллах е утвърдил за Себе Си, че е Всечуващ, то слухът е познат в основния си смисъл (а той е долавянето на звуци), но неговата същност по отношение на слуха на Всевишния Аллах е непозната; защото същността на слуха се различава дори при творенията, и затова различието в него между Твореца и творението е по-явно и по-велико.

И когато Всевишният Аллах ни известява за Себе Си, че се е въздигнал [безподобен] на Своя Трон, то самото значение на въздигането е известно, но истинската същност на

въздигането на Аллах на Неговия Трон не ни е известна, защото истинската същност на въздигането е различна при творенията. Установяването върху стабилен стол не е като установяването върху седлото на непокорна и плашлива камила. И след като има такава разлика при самото творение, то разликата между Създателя и творението е още по-явна и по-велика.

Вратата във Всевишния Аллах, така, както я описахме, носи за вярващите велики плодове, от тях са:

Първо: да се спазва изцяло Единобожието във Всевишния Аллах, така че нито надежда, нито страх да бъдат свързвани с друг/друго, освен с Него, и да не се обожествява друг/друго, освен Него.

Второ: Съвършена любов към Всевишния Аллах и Неговото възвеличаване съгласно Неговите най-прекрасни имена и възвишени качества.

Трето: Да се осъществява служенето Нему, като се извършва това, което е повелил, и се страни от това, което е забранил.

*

Вяра в меляикетата [ангелите]

Меляикетата са неведом свят, творения, раби на Аллах, които не притежават нищо от

качествата на господство и божественост. Аллах ги е сътворил от светлина и ги е дарил с пълно подчинение на повелята Си и със силата да я изпълняват. Всевишният Аллах е казал:

﴿...وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ﴾

Негови са всички на небесата и на земята. Ангелите, които са при Него, не се големят да Му служат и не се изморяват. Прославят Го нощем и денем, и не престават. (Ел-Енбия: 19 - 20).

Те са многобройни, никой не може да ги преброи, освен Всевишният Аллах. И е потвърдено в двата достоверни сборника (на Бухари и Муслим) от хадиса на Енес, Аллах да е доволен от него, в разказа за Възнесението, че пред Пророка ﷺ е бил издигнат Бейт-ул-Мамур [Посещаваният дом, Кябето] в небето, в който всеки ден се молят седемдесет хиляди мелаяикета, които, щом излязат оттам, никога повече не се връщат.

И вярата в мелаяикетата [ангелите] съдържа четири неща:

Първото: Вярa в съществуването им.

Второ: да се вярва поименно в тези от тях, чиито имена са ни известни (като Джибрил), а в тези, чиито имена не знаем, да се вярва общо.

Трето: да се вярва в техните качества, за които знаем, като описанието на Джибрил.

Пророка ﷺ е съобщил, че го е видял в облика, в който е сътворен, и че има шестстотин крила, които са закривали хоризонта.

И меляикето може да се превърне по заповед на Всевишния Аллах в образа на мъж. Както се случило с (Джибрил), когато Аллах Всевишния го изпратил при Мерием и той ѝ се явил в образа на съвършен човек. Също така, когато дошъл при Пророка ﷺ, докато той седял сред сподвижниците си, се появил пред него във вид на човек със сияйно бели дрехи и сияйно черна коса. По него не личала следа от пътуване и никой от сподвижниците му не го познавал. Той седнал пред Пророка ﷺ, опрял коленете си до коленете му, сложил дланите на бедрата си и попитал Пророка ﷺ за исляма, вярата, добротворството, Часа и неговите признаци. Пророка ﷺ му отговорил, след това си тръгнал. След това той ﷺ казал:

«هَذَا جِبْرِيلُ؛ أَنْتُمْ يُعَلِّمُكُمْ دِينَكُمْ».

„Това е Джибрил; дойде да ви научи на религията ви“¹.

Също така меляикетата /ангелите/, които Аллах е изпратил към Ибрахим и Лут, са били в облика на мъже.

¹ Муслим: книга ел-Иман, глава за разяснението на ел-Иман, ел-Ислям и ел-Ихсан и за задължението да се вярва в утвърждаването на съдбата от Аллах (8).

Четвъртото, което включва вярата в меляйкетата: вярата в делата им, за които знаем, че извършват по повеля на Аллах; като Неговото прославяне и богослужението пред Него нощем и денем, без умора, нито отпадналост.

А за някои от тях има специални дела.

Като: Доверения Джибрил /Гавраил/, когото Всевишният Аллах изпраща с откровението Си към пророците и пратениците.

Такъв пример е и Микаил: натовареният с валежите, тоест с дъжда и растенията.

Също така Исафил, на когото е възложено да протръби с Рога при настъпването на Съдния ден и за съживяването на творенията.

И пример за това е: Меляйкетото на смъртта, на когото е възложено да прибира душите при смъртта.

И пример за това е Малик: на когото е поверен Огънят, и той е пазителят на Джехеннем.

Такъв пример са меляйкетата, на които са поверени зародишите в утробите. Когато човекът навърши четири месеца в корема на майка му, Аллах изпраща при него меляике и му заповядва да запише: препитанието му, продължителността на живота му, делата му, и дали ще е нещастен или щастлив.

И такъв е примерът с меляйкетата, на които е поверено да записват делата на хората: за всеки човек има две меляйкета, едното отдясно, а другото отляво.

И пример за това са меляйкетата, на които е възложено да разпитат мъртвия, когато бъде положен в своя гроб; при него идват две меляйкета и го питат за неговия Господ, неговата религия и неговия Пророк.

Вярата в меляйкетата съдържа в себе си велики плодове, от тях:

Първа: знанието за величието на Всевишния Аллах, силата Му и властта Му; защото величието на създанието свидетелства за величието на Твореца.

Втора: благодарност към Всевишния Аллах за Неговата грижа към синовете на Адем; тъй като е възложил на някои от тези меляйкета да ги пазят, да записват делата им и други неща в които има полза за тях.

Третата: обич към меляйкетата заради служенето им на Всевишния Аллах.

Някои от заблудените отричат, че меляйкетата са тела, и кават, че те са израз на силите на доброто, скрити в творенията. А това е отричане на Книгата на Всевишния Аллах, Суннета на Неговия Пратеник ﷺ и единогодушието на мюсюлманите.

Всевишният Аллах казва:

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا أُولِي أَجْنَحٍ مِثْنَى وَثَلَاثَ وَرُبْعٍ...﴾

Слава на Аллах, Твореца на небесата и на земята, Който стори меляикетата пратеници с по две, по три, по четири крила!... (Фатир: 1).

Всевишният Аллах казва:

﴿وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبِرَهُمْ...﴾

И ако ти [о, Мухаммед] би видял, когато меляикетата прибират душите на неверниците, как ги удрят по лицата и по гърбовете... (Ел-Енфал: 50).

Всевишният Аллах казва:

﴿...وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرَجُوا أَنْفُسَهُمْ...﴾

...Ако бе видял угнетителите, когато се окажат в предсмъртна агония, и меляикетата протягат към тях ръце: “Изтръгнете душите си!... (Ел-Ен'аам: 93).

Всевишният Аллах казва:

﴿...حَتَّىٰ إِذَا فُزِّعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾

Щом бъде премахнат страхът от сърцата им, ще кажат: “Какво каза вашият Господ?” Ще кажат: “Истината! Той е Всевишния, Превеликия.” (Ес-Себе'е: 23).

И казва - Пречист е Той - за обитателите на Дженнета /рая/:

﴿...وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾

...И меляйкетата ще влязат при тях от всички врати: “Мир вам, че изтърпяхте! И колко прекрасна е Последната обител!” (Ер-Раад: 23-24).

В Сахих ал-Бухари от Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава от Пророка ﷺ, че казва:

«إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ الْعَبْدَ نَادَىٰ جِبْرِيلَ: إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ فُلَانًا فَأَحْبِبْهُ، فَيُحِبُّهُ جِبْرِيلُ، فَيُنَادِي جِبْرِيلُ فِي أَهْلِ السَّمَاءِ: إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ فُلَانًا فَأَحْبِبُوهُ، فَيُحِبُّهُ أَهْلُ السَّمَاءِ، ثُمَّ يُوضَعُ لَهُ الْقَبُولُ فِي الْأَرْضِ».

„Когато Аллах обикне някой раб, Той известява Джибрил: „Аллах обича еди-кого си, обикни го и ти!“, и Джибрил го обиква. И Джибрил прогласява на небесните обитатели: „Аллах обича еди-кого си, обикнете го и вие!“, и небесните обитатели го обикват. След това се залага приемственост за него на земята.“¹.

Пак в него от Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ казва: „Пророка ﷺ каза:

«إِذَا كَانَ يَوْمُ الْجُمُعَةِ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ بَابٍ مِنْ أَبْوَابِ الْمَسْجِدِ الْمَلَائِكَةُ يَكْتُبُونَ الْأَوَّلَ فَأَلَّأُولَ، فَإِذَا جَلَسَ الْإِمَامُ طَوَّأَ الصُّحُفَ وَجَاءُوا يَسْتَمِعُونَ الذِّكْرَ».

„Когато настъпи петъчният ден, на всяка врата от вратите на джамията стоят меляйкетата и записват първия, а след него и следващия. И

¹ ел-Бухари: Китаб Бед' ел-Халк, Баб Зикр ел-Меляике (3037); Муслим: Китаб ел-Бирр уе-с-Сия уе-л-Адаб, Баб Иза ехаббе-Ллаху 'абден, хаббебеху иля 'ибадих (2637).

когато имамът седне, те сгъват свитъците и идват да слушат напомнянето.“¹

Тези текстове са категорични, че меляйкетата са тела, а не духовни сили, както твърдят заблудените. И въз основа на тези текстове мюсюлманите са единодушни.

*

Вяра в книгите

Книгите: множествено число на (книга), със значение на (написано).

И тук се има предвид: свещените книги, които Всевишният Аллах е низпослал на пратениците Си като милост за творенията и напътствие за тях, за да постигнат чрез тях своето щастие в земния живот и в отвъдния.

Вярата в книгите съдържа четири неща:

Първо: вярата, че низпославането им е наистина от Аллах.

Второ: Да се вярва поименно в тези от тях, чиито имена са ни известни: като Корана, който е низпослан на Мухаммед, Аллах да го благослови и с мир да го дари, и Тората, която е низпослана на Муса, Аллах да го благослови и с мир да го дари, и Инджил /Евангелието/, низпослан на Иса /Исус/, мир нему, и Зебур,

¹ Ел-Бухари: Книга: Ел-Джума, глава: Вслушване в хутбето (887) ; Муслим: Ел-Джума (850), глава: Пртевозходството в ранното отиване в петъчния ден. (830)

който бе низпослан на Давуд, мир нему. А за онези, чиито имена не знаем, вярваме в тях обобщено.

Трето: Да се вярва на онова, което е достоверно от информацията в тях, като вестите в Корана и вестите от предишните писания, които не са били подменени или променени.

Четвърто: Да се работи според неотменените им постановления, да има задоволство и покорство към тях, независимо дали сме разбрали мъдростта им, или не. Всички предишни книги са отменени от Великия Коран, Всевишният Аллах казва:

﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ...﴾

И ти низпослахме Корана с истината, за да потвърди Книгите преди него и да бъде техен свидетел... (Ел-Маиде: 48). Тоест: отсъждащ над него.

Въз основа на това не е позволено да се прилага никое постановление от предишните небесни писания, освен онова, което е достоверно от тях и е потвърдено от Свещения Коран.

Вярата в писанията дава велики плодове, от тях са:

Първо: Знанието за грижата на Всевишния Аллах за Неговите раби - Той е низпослал на всеки народ книга, с която ги напътства.

Второ: знанието за мъдростта на Всевишния Аллах в Неговия закон – Той е узаконил за всеки народ това, което подхожда на техните положения, Както казва Всевишният Аллах:

{...لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمَنْهَاجًا...}

За всеки от вас сторихме закон и път. (Ел-Маиде: 48).

Трето: Благодарност за богатата на Аллах в това.

*

Вяра в пратениците

Пратениците: множествоно число на (пратеник) със значение на: (изпратен), тоест изпратен да предаде нещо.

Това, което се има предвид тук, е: човек, на когото е дадено откровение с божествен закон и му е повелено да го оповести.

Първият от пратениците е Ной, мир нему, а последният от тях е Мухаммед, Аллах да го благослови и с мир да го дари.

Всевишният Аллах казва:

{إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ...}

Наистина, Ние ти внушихме откровение, както дадохме на Нух и на пророците след него... (Ен-Ниса: 163).

В Сахих ал-Бухари се предава от Енес ибн Малик /радийеллаху анху/ в хадиса за застъпничеството, че Пророка ﷺ:

«ذَكَرَ أَنَّ النَّاسَ يَأْتُونَ إِلَى آدَمَ؛ لِيَشْفَعَ لَهُمْ، فَيَعْتَذِرُ إِلَيْهِمْ وَيَقُولُ: ائْتُوا نُوحًا أَوَّلَ رَسُولٍ بَعَثَهُ اللَّهُ» وذكر تمام الحديث.

„Споменава се, че хората ще отидат при Адем /мир нему/, за да се застъпи за тях, но той ще им се извини и ще каже: Отидете при Ной, първия пратеник, когото Аллах е изпратил." и спомена останалата част от хадиса¹.

И казва Всевишният Аллах за Мухаммед ﷺ:

﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ...﴾

Мухаммед не е баща на никого от вашите мъже, а е Пратеника на Аллах и последният от пророците... (Сура Ел-Ехзаб).

Няма народ, който да е останал без пратеник, изпратен от Всевишния Аллах със самостоятелен божествен закон до неговия народ, или пророк, на когото да се разкрива чрез откровение божествения закон на този преди него, за да го поднови. Всевишният Аллах е казал:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطُّغُوتَ...﴾

Ние изпращахме при всеки народ пратеник [за да им предизвести]: "Покланяйте се на

¹ ел-Бухари: Китаб ет-Теухид, баб: Каули-Ллахи теаля: „лима халекту бийедейе“, (7410); Муслим: Китаб ел-Иман, баб: Една ехли-л-дженнети мензилетен фиха, (193).

Аллах и се пазете от идолите (сатаните)!... (Ен-Нехл: 36).

Всевишният Аллах казва:

﴿...إِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ﴾

И нямаше общност, сред която да не е минал предупредител. (Фатир: 24).

Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا...﴾

Ние низпослахме Тората с напътствие в нея и със светлина. Пророците, които се отдадоха, съдят юдеите според нея;... (Ел-Маиде: 44).

Пратениците са сътворени хора, които не притежават нищо от господските и божествените качества. Всевишният Аллах казва за Своя пророк Мухаммед, който е първенецът на пратениците и най-великият от тях по положение пред Аллах:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْنَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾
(188)

Кажи: “Не владее за себе си нито полза, нито вреда, освен ако Аллах не го е пожелал. И ако знаех неведомото, щях да си увелича доброто и нямаше да ме засяга злото. Аз съм само предупредител и благовестител за хора вярващи. (Ел-Еараф: 188). .

Всевишният Аллах казва:

﴿قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا 21 قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا 22﴾

Кажі: “Аз нито мога да ви навредя, нито да ви бѣда от полза.” Кажі: “Никой не може да ме защити от Аллах и не ще намеря убежище освен при Него. (Ел-Джинн: 21 - 22).

Присъщи са им човешките характеристики: болест, смърт, нуждата от храна и пиене, и други подобни. Всевишният Аллах казва, предавайки описанието, което Авраам [Ибрахим] /мир нему/ дава на своя Господ Всевишния:

﴿وَالَّذِي هُوَ يُطْعَمُنِي وَيَسْقِينِ 79 وَإِذَا مَرَضْتُ فَهُوَ يَشفِينِ 80 وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ 81﴾

" и Който ме храни, и ми дава да пия, и ако се разболея, Той ме изцелява, и Който ще ме умъртви, а после ще ме съживи,... (Еш-Шуара: 79 - 81).

Пророка ﷺ казва:

«إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ، أَنَسَى كَمَا تَنْسَوْنَ، فَإِذَا نَسِيتُ فَذَكِّرُونِي».

„Аз съм само човек като вас, забравям, както и вие забравяте, затова, ако забравя, ми напомнете”¹.

Всевишния Аллах ги е описал с рабство пред Него в най-висшите им положения и в

¹ ел-Бухари: Ебуаб ел-Кибле, Баб ет-Теуедджух нехуе ел-Кибле хайсу кяне, (392); Муслим: Китаб ел-Месаджид уе меувадия ес-Салят, Баб ес-Сехуи фи ес-Салят, уе ес-Суджуд лех, (572).

контекста на възхвалата към тях; Всевишният Аллах казва за Ной:

(...إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا)

"...Наистина, той бе признателен раб." (Ел-Исра: 3), И казва за Мухаммед ﷺ:

(تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا 1)

"Благословен е Онзи, Който низпосла на Своя раб Разграничаването [на истината от лъжата, т.е. Корана], за да бъде предупредител за световите." (Ел-Фуркан: 1).

И казва Всевишният Аллах за Ибрахим /Авраам/, Исхак /Исаак/ и Якуб /Яков/ - алейхимусселям:

(وَاذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولَى الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ 45 إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ 46 وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ 47)

(О, Мухаммед!) Спомни си Нашите раби Ибрахим и Исхак, и Якуб притежатели на сила и прозорливост! И ги пречистихме, за да си спомнят винаги Дома [на отвъдното]. И те са при Нас сред добрите избраници." (Сад: 45 - 47).

И казва за Иса (Исус), синът на Мерием:

(إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ 59)

"Той е само раб, комуто Ние дарихме благодат и го сторихме пример за синовете на Израил." (Ез-Зухруф: 59).

Вярата в пратениците съдържа четири неща:

Първо: Вярата, че тяхното послание е истина от Всевишния Аллах, и който не повярва в

посланието на един от тях, той всъщност не е повярвал във всички тях. Както казва Всевишният Аллах:

﴿كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ 105﴾

"Народът на Нух взе пратениците за лъжци." (Еш-Шуара: 105) и затова Аллах ги е счел за невярващи във всички пратеници, въпреки че не е имало друг (изпратен) пратеник освен него, когато те не са повярвали в него. И въз основа на това, християните, които не вярват в Мухаммед /Аллах да го благослови и с мир да го дари/ и не са го последвали, те не вярват и в Исус, сина на Мерйем, и също така не го следват, особено след като той им е благовестил за Мухаммед /Аллах да го благослови и с мир да го дари/. А смисълът на благовестяването му за него е единствено, че той е пратеник към тях, чрез когото Бог (Аллах) ги спасява от заблудата и ги напътства към правия път.

Второ: Вяра поименно в тези от тях, чиито имена знаем, като: Мухаммед, Ибрахим, Моисей, Исус и Нух (благослов и мир да бъде над тях). Тези петимата са дарените с решителност сред пратениците и Всевишният Аллах ги е споменал на две места в Корана в словата Си:

﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَنُوحَ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَبْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا 7﴾

"И приехме Ние от пророците обета им, и от теб, и от Нух, и Ибрахим, и Муса, и Иса, сина на Мариам. Приехме от тях твърд обет,..." (Ел-Ехзаб: 7). И думите му ﷺ:

﴿شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ﴾ (13)

"Той предписа за вас в религията онова, което завеща на Нух и онова, което разкрихме на теб [о, Мухаммед], и онова, което завещахме на Ибрахим и на Муса, и на Иса: "Спазвайте[заветите] на религията и не се разединявайте в нея!" За езичниците е тежко онова, към което ги зовеш. Аллах избира при Себе Си когото пожелае и напътва онзи, който се обръща към Него." (Еш-Шура: 13).

А за онези от тях, чиито имена не знаем, вярваме в тях всеобщо. Аллах Всевишния е казал:

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِّنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ...﴾

"Преди теб изпратихме и други пратеници за някои ти разказахме, а за други не сме ти разказали..." (Гафир: 78).

Трето: да се вярва в това, което е достоверно от техните предания и вести.

Четвърто: Да се действа съгласно божествения закон на онзи от тях, който е

изпратен до нас – последният пратеник от тях -
, Мухаммед ﷺ, изпратен до всички хора.
Всевишният Аллах казва:

﴿فَلَا وَرَيْكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ
حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا 65﴾

"Но не - кълна се в твоя Господ! - те не ще станат вярващи, докато не те сторят съдник за всеки възникнал спор помежду им; после не намират затруднение у себе си относно онова, което си решил и напълно се подчиняват." (Ен-Ниса: 65).

Вратата в пратениците има велики плодове, някои от които са:

Първо: знанието за милостта на Всевишния Аллах и Неговата грижа към рабите Му; тъй като е изпратил към тях пратеници, за да ги насочват към пътя на Всевишния Аллах и да им пояснят как да се покланят на Аллах; защото човешкият разум не може самостоятелно да постигне това знание.

Второ: да бъдем признателни на Всевишния за тази велика благодат.

Трето: обич към пратениците – мир и благослов за тях – и тяхното почитане, и възхваляването им с онова, което им подобава; защото те са пратениците на Всевишния Аллах, и защото са Му служили, предавали са в

Неговото послание и са наставлявали искрено рабите Му.

Но упорстващите приемат своите пратеници за лъжци, твърдейки, че пратениците на Всевишния Аллах не може да са от хората! И Всевишният Аллах спомена това твърдение и го опроверга със словото Си, Пречист е той:

﴿وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ۚ 94 قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَرْنَا عَلَيْهِمْ مِنْ السَّمَاءِ مَلَكَاتٍ ۚ 95﴾

"И пречеше на хората да повярват, когато им се яви напътствието, само това, че казваха: "Нима Аллах ни проводи човек-пратеник?" Кажи: "Ако имаше на земята ангели, които да ходят спокойно, щяхме да им свалим от небето ангел-пратеник." (Ел-Исра: 94 - 95).

По този начин Всевишният Аллах опровергава това твърдение: Пратеника трябва да бъде човек, защото е изпратен към обитателите на земята, а те са хора. И ако обитателите на земята бяха ангели, Аллах щеше да им спусне от небето ангел за пратеник, за да бъде като тях. И така Аллах предава, че отричащите пратениците са казали:

﴿...إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتُونَا بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ۚ قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۚ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ...﴾

"...Казваха: "Вие сте само човеци, подобни на нас. Искате да ни възпрете от онова, на което са служели предците ни. Донесете ни явен довод!" Казваха им техните пратеници: "Ние сме само човеци, подобни на вас. Но Аллах облагодетелства когото пожелае от Своите раби. И не можем да ви донесем довод освен с позволението на Аллах...." (Ибрахим: 10- 11).

*

Вяра в Съдния ден

Сетният ден: Денят на възкресението, в който хората ще бъдат съживени за равностметка и въздаяние.

Наречен е така, защото няма ден след него, когато обитателите на Дженнета ще се установят в своите обиталища, а обитателите на Огъня – в своите обиталища.

Вярата в Съдния ден съдържа три неща:

Първо: Вярa във Възкресението: това е съживяването на мъртвите, когато бъде протръбено с Рога за втори път; и хората ще се изправят пред Господа на световите, боси, необути, голи, непокрити, необрязани. Всевишният Аллах казва:

{...كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ}

Както наченахме първото сътворяване, така Ние ще го повторим, обещание от Нас. Ние непременно ще го направим. (Ел-Енбия: 104).

Възкресението е истина, за която има доказателства в Корана, Сунната и единодушието на мюсюлманите.

Всевишният Аллах казва:

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ 15 ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ تُبْعَثُونَ 16﴾

После подир това ще умрете. После в Съдния ден ще бъдете възкресени. (Ел-Му'минун: 15 - 16).

Пророка ﷺ казва:

«يُحْشَرُ النَّاسُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ خِفَاءً غُرَاءَ غُرْلًا».

„В Деня на възкресението хората ще бъдат насъбрани боси, голи и необрязани“¹. Ел-Бухари и Муслим

Мюсюлманите са единодушни за неговата истинност и това е изискване на мъдростта; тъй като тя изисква Всевишният Аллах да отреди за тези творения място за завръщане, където да им въздаде според онова, което им е повелил чрез Своите пратеници. Всевишният Аллах казва:

﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ 115﴾

"Нима смятахте, че ви сътворихме напразно и че при Нас не ще бъдете върнати?" (Ел-Му'минун: 115). И казва на Своя Пророк ﷺ:

¹ Предава го Муслим, книга: „Дженнет и описание на неговите блага и обитатели“, глава: „Преходността на земния живот и описание на Събирането в Съдния ден“, № 2859.

﴿إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَأٰكَ إِلَىٰ مَعَادٍ...﴾

"Онзи, Който ти низпосла Корана, Той ще те върне към мястото на завръщането [Мекка или Дженнета]..." (Ел-Касас: 85).

Второ: вярата в равносметката и въздаянието: Рабът бива подлаган на равносметка за делата си и получава въздаяние за тях. И за това свидетелстват Корана, Сунната и единодушието на мюсюлманите.

Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ 25 ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ 26﴾

"При Нас е тяхното завръщане. После Наша грижа е тяхната равносметка." (Ел-Гашийех: 25 - 26). Всевишният Аллах казва:

﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلُهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ 160﴾

"Който дойде с добрина, ще получи десет като нея. А който дойде със злина, ще му се въздаде само колкото нея, и не ще бъдат угнетени." (Ел-Ен'аам: 160). Всевишният Аллах казва:

﴿وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حَٰسِبِينَ 47﴾

"Ще поставим Ние везните на справедливостта в Деня Къямет, и с никой не ще се постъпи несправедливо. И [всяко дело] Ние ще прибавим, дори да е с тежест на

синапено зърно. Достатъчни сме Ние за Съдник." (Ел-Енбия: 47).

От Ибн Омар /радийеллаху анхума/, че Пророка ﷺ е казал:

«إِنَّ اللَّهَ يُدْنِي الْمُؤْمِنَ، فَيَضَعُ عَلَيْهِ كَفَّهُ - أَيُّ سِتْرِهِ - وَيَسْتُرُهُ: فَيَقُولُ: أَتَعْرِفُ ذَنْبَ كَذَا؟ أَتَعْرِفُ ذَنْبَ كَذَا؟ فَيَقُولُ: نَعَمْ أَيُّ رَبِّ، حَتَّى إِذَا قَرَّرَهُ بِذُنُوبِهِ، وَرَأَى فِي نَفْسِهِ أَنَّهُ هَلَكَ قَالَ: سَتَرْتُهَا عَلَيْكَ فِي الدُّنْيَا وَأَنَا أَغْفِرُهَا لَكَ الْيَوْمَ، فَيُعْطَى كِتَابَ حَسَنَاتِهِ، وَأَمَّا الْكُفَّارُ وَالْمُنَافِقُونَ فَيُنَادَى بِهِمْ عَلَى رُؤُوسِ الْخَلَائِقِ: هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى رَبِّهِمْ، أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ»

„Наистина Аллах приближава (до Себе Си) вярващия, и го покрива със Своето милосърдие – тоест Своята закрила – и го прикрива, и ще каже: „Знаеш ли за този грях? Знаеш ли за този грях?“. Ще отговори: „Да, о, Господи мой!“. И когато го накара да потвърди греховете си, и той си помисли, че е погубен, ще каже: „Прикрих ти ги в земния живот, Днес ти ги опрощавам!“.

И ще му бъде дадена книгата с неговите добри дела. А що се отнася до неверниците и лицемерите, ще бъде известно за тях пред всички творения: „Тези са, които лъжеха за своя Господ.“ Да, проклятието на Аллах е над угнетителите,...“¹ Ел-Бухари и Муслим

И достоверно се предава от Пророка ﷺ:

¹ Предават го ел-Бухари: Книга за гнета, глава „Словата на Всевишния Аллах: „Да, проклятието на Аллах е над угнетителите“, № 2309; и Муслим: Книга за покаянието, глава „Приемане на покаянието на убиеца, дори и да е убивал много“, № 2768.

«أَنَّ مَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَعَمِلَهَا؛ كَتَبَهَا اللَّهُ عِنْدَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِ مِائَةٍ ضِعْفٍ إِلَى أَضْعَافٍ كَثِيرَةٍ، وَأَنَّ مَنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَعَمِلَهَا؛ كَتَبَهَا اللَّهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً».

«...че онзи, който възнамери да извърши добрина и я извърши, Аллах му я записва при Себе Си от десет до седемстотин или много повече добрини, а онзи, който възнамери да извърши грях и го извърши, Аллах му го записва като един грях»¹.

И мюсюлманите са единодушни относно потвърждаването на равносметката и въздаянието за делата, а това е изискване на мъдростта; защото Всевишният Аллах е низпослал Книгите и е изпратил пратениците, и е вменил дълг на хората да приемат това, с което те са дошли, и да постъпват съгласно задължителните повели в него. И е направил задължителна битката срещу онези, които му се противопоставят, и е позволил тяхната кръв, потомството им, жените им и имотите им. Защото ако нямаше равносметка и въздаяние, това би било безсмислица, от която Мъдрият Господ е пречист, и Всевишният Аллах е посочил това със Словата Си:

﴿فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ۖ فَلَنَقْصُنَّ عَلَيْهِم بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ ۗ﴾⁷

¹ Разказан от Муслим: Книга за вярата, глава: Когато рабът възнамери добрина, тя се записва, а когато възнамери злина, не се записва, номер (131).

ще пребивават вечно и завинаги. Аллах ще е доволен от тях и те ще бъдат доволни от Него. Това е за всеки, който се страхува от своя Господ." (Ел-Беййинех: 7-8). Всевишният Аллах казва:

﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ 17﴾

"Никой не знае каква радост за околното е скрита за тях - въздаяние за онова, което са вършили." (Ес-Седжде: 17).

А Дженнемът- ада: той е домът на мъчението, който Аллах е подготвил за невярващите и несправедливите, които не са повярвали в Него и не са се подчинили на Неговите пратеници, в него има такива видове мъчения и наказания, каквито не могат да дойдат наум. Всевишният Аллах казва:

﴿وَأَنفُوزِ النَّارِ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ 131﴾

"И бойте се от Огъня, подготвен за неверниците!" (Аали Имран: 131) Всевишният Аллах казва:

﴿وَقُلِ الْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ فَمَن شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَن شَاءَ فَلْيُكْفِرْ إِنَّا أَعَدَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِن يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا 29﴾

"И кажи: "Истината е от вашия Господ. Който желае, да вярва, а който желае, да остане неверник! Ние приготвихме за угнетителите Огъня, загражденията на който ги обкръжават. И ако викнат за помощ, ще им се помогне с вода

като разтопен метал, която изпича лицата. Колко гнусно е такова питие и колко лошо място е там за отсядане!" (Ел-Кехф: 29). Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا 64 خُلِدِينَ فِيهَا أُنْزِلَتْ عَلَيْهَا آيَاتُ اللَّهِ وَآيَاتُهُ لَاحِظَةٌ 65 يَوْمَ تَقْلُبُ أَجْسَامُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ لَوْلَا نُنْزِلُ الْآيَاتُ أَطْعَمَنَا اللَّهُ وَأَطْعَمَنَا الرَّسُولَ لَا تَنْصُرُنَا اللَّهُ بَلْ لَعَنَهُ اللَّهُ وَهُوَ الْكَافِرُ 66﴾

"Аллах прокле неверниците и пригответи за тях Пламъци. Там ще пребивават вечно и не ще намерят нито покровител, нито избавител. В Деня, когато лицата им бъдат преобръщани в Огъня, ще рекат: "О, да се бяхме покорили на Аллах и да се бяхме покорили на Пратеника!" (Ел-Ехзаб: 64-66).

И във вярата в Съдния ден има велики плодове, от тях са:

Първо: Стремез към извършване на покорство и усърдие в това, надявайки се за наградата на онзи Ден.

Второ: боязън от извършването на грях и от изпитването на удовлетворение от него, поради страх от наказанието в онзи Ден.

Трето: утеха за вярващия за пропуснатото от земния живот, чрез надеждата за блаженството в отвъдното и неговата награда.

Неверниците отричат възкресението след смъртта, твърдейки, че това е невъзможно.

Това твърдение е невярно, за което свидетелстват религията, сетивата и разумът.

Що се отнася за Шериата, Всевишният Аллах казва:

﴿زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ 7﴾

"Неверниците твърдят, че не ще бъдат възкресени. Кажи: "Не, кълна се в моя Господ, ще бъдете възкресени, после ще бъдете известени за вашите дела. За Аллах това е лесно." (Ет-Тегабун: 7). Всички небесни книги са единогодушни по този въпрос.

Що се отнася до осезаемото доказателство: Аллах е показал на Своите раби съживяването на мъртвите в този свят, и в сура „Ал-Бакара“ има пет примера за това, те са:

Първи пример: народът на Моисей, когато му казали:

﴿...لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً...﴾

"...не ще ти повярваме, докато не видим Аллах наяве..." (Ел-Бакара: 55) И така Аллах Всевишния ги умъртвил, а после ги съживил. В същата насока казва Всевишният Аллах, обръщайки се към синовете на Израил:

﴿وَإِذْ قُلْنَا لِمُوسَىٰ أَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ 55 ثُمَّ بَعَثْنَاكَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ 56﴾

" И когато изрекохте: "О, Муса, не ще ти повярваме, докато не видим Аллах наяве",

мълнията ви порази, както гледахте. После ви възкресихме след вашата смърт, за да сте признателни!". (Ел-Бакара: 55 - 56).

Вторият пример: в историята за убийтия, за когото синовете на Израил спорели, и Аллах Всевишния им заповядал да заколят крава и да го ударят с част от нея, за да им съобщи кой го е убил. За това казва Аллах Всевишния:

﴿وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّرَأْتُمْ فِيهَا وَأَلَّهَ مَخْرَجَ مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ 72 فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ
بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ 73﴾

"И когато убихте един човек, спорехте за това. Но Аллах разкрива, каквото спотайвате. И рекохме: "Ударете го с част от нея [и той ще се съживи]!" Така Аллах съживява мъртвците и ви показва Своите знамения, за да проумеете!" (Ел-Бакара: 72 - 73).

Трети пример: в историята за хората, които напуснали домовете си, бягайки от смъртта, а те били хиляди. И Аллах Всевишния ги умъртвил, а след това ги съживил. За това казва Аллах Всевишния:

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا
ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ 243﴾

"Нима ти не видя онези, които излязоха от домовете си с хиляди, бягайки от смъртта? Аллах им каза: "Умрете!", а после ги съживи. Аллах е прещедър към хората, ала повечето хора са неблагодарни." (Ел-Бакара: 243).

Четвъртият пример: в историята за онзи, който минал покрай мъртво селище и сметнал за невероятно, че Аллах Всевишния ще го съживи; затова Аллах Всевишния го умъртвил за сто години, след което го съживил. За това казва Аллах, Всевишния:

﴿أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانْظُرْ إِلَى طُعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانْظُرْ إِلَى جَمْرِكَ وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِلنَّاسِ وَانْظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿259﴾

"Или като онзи, който минал през едно селище, рухнало под своите покриви, и рекъл: "Как Аллах ще съживи това след смъртта му?" И Аллах го умъртвил за сто години, после го възкресил. Рекъл: "Колко се забави?" Казал: "Забавих се ден или част от деня." Рекъл: "Не, забави се сто години. Виж какво имаш за ядене и пиене! То не се е развалило. И виж магарето си! И за да те сторим знамение за хората, виж костите, как ги подреждаме, после ги обличаме в плът!" И когато му се изяснило, рекъл: "Вече знам, че Аллах над всяко нещо има сила." (Ел-Бакара: 259).

Пети пример: В историята на Ибрахим, когато той помолил Всевишния Аллах да му покаже как съживява мъртвите, Всевишният Аллах му наредил да заколи четири птици, да ги раздели на части по планините около него и

след това да ги повика; тогава частите им се съединили една с друга и дошли устремено при Ибрахим. За това Всевишния Аллах казва:

﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (260)﴾

"И когато Ибрахим рече: "Господи мой, покажи ми как съживяваш мъртвите!" Рече: "А нима не си повярвал?" Рече: "Да, повярвах! Но за да се успокои сърцето ми." Рече: "Вземи тогава четири птици и ги събери, после върху всяка планина положи по къс от тях, после ги позови и те ще дойдат при теб с устрем! И знай, че Аллах е всемогъщ, премъдър!" (Ел-Бакара: 260).

Това са осезаеми и реални примери, които доказват възможността за съживяването на мъртвите, и вече бе посочено това, което Аллах Всевишния е дал като знамения на Иса, сина на Мерием, за съживяването на мъртвите и изваждането им от техните гробове - с позволенията на Аллах, Всевишния.

А доказателството от разума е от две страни:

Първа: че Всевишният Аллах е Творецът на небесата и на земята и на всичко в тях, Който ги е сътворил изначално, а Онзи, Който е способен да начене творението, не е безсилен да го повтори. Всевишният Аллах казва:

﴿وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ...﴾

"Той е, Който начева творението, после ще го повтори, а това е още по-лесно за Него...." (Ер-Рум: 27). Всевишният Аллах казва:

﴿...كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ﴾

"Денят, в който ще навием небето като свитък за писане. Както наченахме първото сътворяване, така Ние ще го повторим - обещание от Нас. Ние непременно ще го направим." (Ел-Енбия: 104). И казва, повелявайки да се оборват онези, които отричат съживяването на костите, след като станат на пръст:

﴿فُلٍ يُخَيِّهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ 79﴾

"Кажи: "Ще ги съживи Онзи, Който ги сътвори първия път. Той знае всичко как се сътворява." (Йа-син: 79).

Второ: земята е мъртва, безжизнена, няма в нея зелено дърво. Но когато се изсипе върху нея дъжд, тя се раздвижва, зелена и жива, и в нея има от всеки прелестен вид. Този, Който е способен да я съживи след нейната смърт, е способен да съживи и мъртвите. Всевишния е казал:

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْكَ تَرَى الْآرْضَ خُشْعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لَمُحْيٍ الْمَوْتَى إِنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ 39﴾

"И от Неговите знамения е, че виждаш земята безжизнена. А щом изсипем вода върху

нея, тя се раздвижва и набъбва. Онзи, Който я съживява, може и мъртвите да съживи. Той за всяко нещо има сила." (Фуссилет: 39).

Всевишният Аллах казва:

﴿وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُبْرَكًا فَأَنْبَتْنَا بِهِ جَنَّاتٍ وَحَبَّ الْحَصِيدِ 9 وَالنَّخْلَ بَاسِقَاتٍ لَهَا طَلْعٌ نَضِيدٌ 10 رَزَقْنَا الْعِبَادَ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيِّتًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ 11﴾

"И изсипваме от небето благословена вода, и сторваме да израстват чрез нея градини и зърно за жътва, и високи палми с гроздове, скупчени един връз друг -препитание за рабите. И съживяваме с нея мъртва земя. Така ще бъде и възкресението." (Каф: 9-11).

Към вярата в Съдния ден се причислява и вярата във всичко, което ще бъде след смъртта, като:

(А) Испита в гроба: Това е задаването на въпроси на умрелия след неговото погребение за неговия Господар, неговата религия и неговия Пророк. Тук Аллах укрепва вярващите с непоколебимо слово, и те казва: „Моят Господар е Аллах, моята религия е ислямът и моят Пророк е Мухаммед ﷺ.“ И Аллах оставя в заблуда нечестивците, неверникът ще отговори: „Ааа, ааа, не знам“, а лицемерът или съмняващият се ще каже: „Не знам, чух хората да казват нещо и го казвах“.

(Б) Наказанието в гроба и блаженството в него: То (наказанието) е за угнетителите от

лицемерите и неверниците, Всевишният Аллах казва:

﴿...وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُو أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنفُسَكُمُ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ﴾

"...И да би видял как угнетителите са във въртопа на смъртта, и ангелите протягат ръце: "Изведете душите си! Днес ще ви се въздаде мъчението на позора заради неправдата, която говорехте за Аллах и защото пред Неговите знамения се възгордявахте."" (Ел-Ен'аам: 93).

И казва Всевишният Аллах за рода на Фараона:

﴿النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ 46﴾

"В огъня ще бъдат слагани и сутрин, и вечер. А в Деня, когато настъпи Часът: "Въведете хората на Фараона в най-суровото мъчение!" (Гафир: 46).

В Сахих Муслим се предава от Зейд ибн Сабит /радийеллаху анху/, че Пророка ﷺ е казал:

﴿قُلُوا أَنْ لَا تَدَافِقُوا لَدَعَوْتِ اللَّهِ أَنْ يُسْمِعَكُمْ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ الَّذِي أَسْمَعُ مِنْهُ﴾

„Ако не беше опасността да спрете да се погребвате, щях да се помоля на Аллах да ви даде да чуете от наказанието в гроба, което аз чувам". След това Пророка ﷺ се обърнал с лицето си и казал:

﴿تَعَوُّذُوا بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ النَّارِ﴾.

„Търсете убежище при Аллах от наказанието в Огъня!“. Те рекли: „Търсим убежище при Аллах от наказанието в Огъня.“ Той казал:

«تَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ»

„Търсете убежище при Аллах от мъчението в гроба!“. Рекли: "Търсим убежище при Аллах от мъчението в гроба!" казал:

«تَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنَ الْفِتَنِ، مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ»

„Търсете убежище при Аллах от изпитанията, явните от тях и скритите.“ Рекли: „Търсим убежище при Аллах от изпитанията - и явните, и скритите!", казал:

«تَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَالِ»

„Търсете убежище при Аллах от изпитанието на Деджал!“ Рекли: „Търсим закрила при Аллах от изпитанието на Деджал!“¹.

А блаженството в гроба е за искрените вярващи. Всевишния Аллах казва:

﴿إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا
وَأَبَشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ﴾ (30)

"При онези, които казват: "Аллах е нашият Господ!" и следват правия път, ангелите ще слязат: "Не се страхувайте и не скърбете! И се

¹ Разказан от Муслим: книга „Дженнетът, описание на неговите блага и обитатели“, глава „Представяне на мястото на умрелия от Дженнета или Огъня, утвърждаване на наказанието в гроба и търсене на убежище от него“, № (2867).

радвайте на Рая, който ви е обещан!" (Фуссилет: 30).

Всевишният Аллах казва:

﴿فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ 83 وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ 84 وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ
وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ 85 فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ 86 تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ
صَادِقِينَ 87 فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ 88 فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٌ 89﴾

" И когато [душата на умирация] стигне гърлото, тогава вие само гледате, а Ние сме поблизо до него от вас, ала не виждате -и защо, ако не ще бъдете съдени, не я върнете обратно, ако говорите истината? И ако [умирацият] е от приближените [на Аллах], тогава - покой и удовлетворение, и Градината на блаженството." (Ел-Уакиа: 83 - 89).

От Бера ибн Азиб /Аллах да е доволен от него/ се предава, че Пророка ﷺ е казал относно вярващия, когато отговори на двамата ангели в гроба си:

«يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: أَنْ صَدَقَ عَبْدِي، فَأَفْرَشُوهُ مِنَ الْجَنَّةِ، وَالْأَيْسُوهُ مِنَ الْجَنَّةِ،
وَأَفْتَحُوا لَهُ بَابًا إِلَى الْجَنَّةِ، قَالَ: فَيَأْتِيهِ مِنْ رَوْحِهَا وَطَبِيبِهَا، وَيُفْسَحُ لَهُ فِي قَبْرِهِ مَدَّةَ
بَصَرِهِ»

„Един глас ще се провикне от небето: „Моят раб каза истината! Затова му постелете от Дженнета, облечете го от Дженнета и му отворете врата към Дженнета!“. Тогава ще го достигне от неговия полъх и благоухание и гробът му ще бъде разширен, докдето му

стига погледът." Предават го Ахмед и Ебу Давуд в дълъг хадис¹.

А една група от хората на отклонението се заблуждават, отричайки наказанието в гроба и неговото блаженство, твърдейки, че това е невъзможно, защото противоречи на действителността. Те казват „Ако се изрови мъртвецът от гроба му, ще бъде намерен такъв, какъвто си е бил, а гробът няма да се е променил – нито ще се е разширил, нито се е стеснил.“

Това твърдение е невалидно според религията, сетивата и разума:

Що се отнася до доказателствата от Шериата, то вече бяха приведени текстовете, които потвърждават наказанието в гроба и блаженството в него.

В Сахих ал-Бухари се предава от ибн Аббас, Аллах да е доволен и от двамата, че е казал: „Пророка, Аллах да го благослови и с мир да го дари, излезе от едно от укрепленията на Медина и чу гласовете на двама души, които бяха наказвани в гробовете им.“ След това споменал хадиса и е него се казва:

«أَنَّ أَحَدَهُمَا كَانَ لَا يَسْتَتِرُ مِنَ الْبَوْلِ»

¹ Предават го Ебу Давуд: Китаб ес-сунна, глава „Въпросите в гроба и наказанието в гроба“, номер (4753); и Ахмед: Муснед ел-куфийин, хадис на Ел-Бера ибн Азиб, номер (18534).

„Единия от двамата не се предпазвал от урината." В друго предание се казва:

«مِنْ بَوْلِهِ»

„от урината си".

«وَأَنَّ الْآخَرَ كَانَ يَمْشِي بِالنَّمِيمَةِ»

„а другият разпространявал сплетни“, В предание от Муслим:

«لَا يَسْتَنْتِرُهُ مِنَ الْبَوْلِ».

„Не се почиствал от урината“(19)¹

А що се отнася до сетивата - спящият вижда в съня си, че се намира на просторно и прекрасно място, в което изпитва наслада, или че е на тясно и мрачно място, от което страда, и понякога дори се събужда от видяното. И въпреки това той е на леглото си в своята стая, в определеното си състояние. Сънят е брат на смъртта, затова Всевишния Аллах го е нарекъл: (умиране, прибиране). Всевишния Аллах казва:

﴿اللَّهُ يَنْوَفِّي الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى...﴾

"Аллах прибира душите по време на смъртта, а на онези, които все още не са мъртви - в съня им. Задържа Той душата на онзи, комуто е отсъдил да умре и връща другата до определен срок...." (Ез-Зумер: 42).

¹ Предава го Бухари: Книга за абдеста, Глава за измиването на урината, номер (215).

А що се отнася до разума, то спящият в съня си вижда истинско видение, съответстващо на действителността, и понякога се сънува Пророка, Аллах да го благослови и с мир да го дари, в истинския му образ. А който го е видял в истинския му образ, наистина го е видял. И въпреки това спящият е в стаята си на леглото си, далеч от онова, което е видял. Щом това е възможно в земния живот, нима не е възможно и в отвъдния живот?

Що се отнася до позоваването им в техните твърдения на това, че ако покойникът бъде изровен от гроба си, той ще бъде намерен такъв, какъвто е бил, а гробът няма да се е променил – нито ще се е разширил, нито стеснил, то отговорът на това е от няколко аспекта, измежду които:

Първо: не е допустимо да се оспорва това, което е дошло от божествените закони- шериат с подобни неоснователни отклонения, защото ако оспорващият се замисли задълбочено над това, с което е дошъл Шериата, би узнал погрешността на тези отклонения. Бива речено:

"Ах, колко много порицават достоверно слово,

а злото им произтича от погрешното разбиране."

Второ: че състоянията в гробния живот- берзех - са от делата на неведомото, които не се

възприемат от сетивата. А ако те се възприемаха от сетивата, щеше да се изгуби ползата от вярата в неведомото, и щяха да са равни вяращите и отричащите неведомото в потвърждението им.

Трето: че наказанието, блаженството, просторът в гроба и неговата теснота се възприемат единствено от умрелия, но не и от друг, също както спящият вижда в съня си, че е на тясно и зловещо място или на просторно и прекрасно място, а този, който е около него, не вижда това и не го усеща. На Пророка ﷺ му било низпославано откровение, докато бил сред сподвижниците си; той чувал откровението, но сподвижниците му не го чували. Понякога ангелът му се явявал в образа на мъж и разговарял с него, а сподвижниците не виждали ангела, нито го чували.

Четвърто: че проумяването на творенията е ограничено до това, което Всевишният Аллах им е дал възможност да проумеят, и не е възможно те да проумеят всяко съществуващо нещо. Седемте небеса, и земята, и тези, които са в тях, всяко нещо прославя Аллах с истинска възхвала, която Всевишният Аллах понякога дава да чуе на когото пожелае от творенията Си. И въпреки това то е неведомо за нас, и относно това Всевишният Аллах казва:

﴿تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ...﴾

"Прославят Го седемте небеса и земята, и всичко по тях. И няма нищо, което да не прославя Неговата възхвала. Ала вие не разбирате прославата им...." (Ел-Исра: 44). И така шейтаните и джиновете бродят по земята насам-натам. Джиновете отишли при Пратеника на Аллах ﷺ, слушали неговото четене (на Корана), вслушвали се и се върнали при своя народ като предупредители. И въпреки това те са скрити от нас. И за това Всевишния Аллах казва:

﴿يٰبَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَنزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَٰلَهُمَا إِنَّهُ يَرَٰكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِّنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ (27)

"О, синове на Адем, да не ви замае сатаната, както извади вашите родители от Рая, смъквайки от тях одеждата, за да им покаже срамотиите. Той ви вижда, той и неговият род, откъдето вие не ги виждате. Ние сторихме сатаните покровители на неверниците." (Ел-Еараф: 27). И ако творенията не възприемат всичко съществуващо, то не им е позволено да отричат установените въпроси от неведомото, които не могат да възприемат.

*

Вяра в съдбата

Съдбата: предписанието на Всевишния Аллах за творенията, според Неговото предшестващо знание и съобразно мъдростта Му.

Вярата в съдбата съдържа четири неща:

Първо: вярата, че Всевишният Аллах знае всяко нещо, обобщено и подробно, безначално и безкрайно, независимо дали това се отнася до Неговите дела, или до делата на Неговите раби.

Второ: Вярата, че Аллах е записал това в Запазения скрижал. Относно тези две неща Всевишният Аллах казва:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ 70﴾

"Нима не знаеш, че Аллах знае всичко на небето и на земята? Всичко това е [записано] в Книга. Наистина, за Аллах то е лесно." (Ел-Хадж: 70).

В Сахих Муслим от Абдуллах ибн Амр ибн ел-Аас /радийеллаху анхума/ казва: чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва:

«كَتَبَ اللَّهُ مَقَادِيرَ الْخَلَائِقِ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِخَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ».

„Аллах записал съдбите на творенията петдесет хиляди години преди да сътвори небесата и земята.“¹

¹ Предава го Муслим: книга „Предопределението“, глава „Спорът между Адем и Муса“, № 2653.

Трето: вярата, че всички съществуващи неща се случват само с желанието на Аллах - Всевишният -, независимо дали се отнася до Неговото действие, или до действието на създанията. Казва Аллах - Всевишният - относно Неговото действие:

﴿وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ...﴾

"Твоят Господар сътворява, каквото пожелае и Той избира." (Ел-Касас: 68). И казва:

﴿...وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ﴾

"...Аллах прави, каквото пожелае." (Ибрахим: 27). И казва:

﴿هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ...﴾

"Той е Този, Който ви оформя в утробите, както пожелае..." (Аали Имран: 6) И Всевишният Аллах казва относно делата на творенията:

﴿...وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتَلُوكُمْ...﴾

"...И ако Аллах бе пожелал, щеше да ги овласти над вас и да се сражават срещу вас..." (Ен-Ниса: 90) И казва:

﴿...وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ﴾

"...И ако твоят Господ бе пожелал, нямаше да вършат това. Така че остави тях и това, което измислят." (Ел-Ен'аам: 112).

Четвърто: вярата, че всички съществуващи неща са сътворени от Всевишния Аллах с

тяхната същност, качества и движения. Казва Всевишният Аллах:

﴿اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾ (62)

"Аллах е Творецът на всяко нещо и Той е Покровителят на всяко нещо." (Ез-Зумер: 62). И казва - Пречист е Той:

﴿...وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا﴾

"...и е сътворил всяко нещо, и го е премерил с точна мяра." (Ел-Фуркан: 2) Също така се споменава за Неговия Пророк Авраам [Ибрахим] /мир нему/, че е казал на народа си:

﴿وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ﴾ (96)

"Аллах е сътворил вас и онова, което правите." (Ес-Сафат: 96).

Вярата в съдбата – както я описахме – не противоречи на това, рабът да има воля в делата, които извършва по свой избор, и способност за тях, защото шериата и действителността свидетелстват за това.

Що се отнася до шериата: Всевишният Аллах казва относно волята:

﴿...فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ مَآبًا﴾

"А който пожелае, нека да търси пристан при своя Господ" (Ен-Небе: 39). И казва:

﴿...فَأَنؤُا حَرَئُكُم أَنؤُا سِنُتُكُمْ...﴾

"...и отивайте при нивата си, както пожелаете..." (Ел-Бакара: 223). И казва за Силата:

﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمِعُوا وَأَطِيعُوا...﴾

"Затова бойте се от Аллах, колкото ви е по силите, и слушайте, и се покорявайте..." (Ет-Тагабун: 16). И казва:

﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ...﴾

"Аллах възлага на всяка душа само според силите ѝ. За нея е онова, което е придобила и против нея е онова, което е придобила...." (Ел-Бакара: 286).

Що се отнася до реалността: всеки човек знае, че има желание и способност, чрез които действа и се въздържа, и различава между това, което се случва по негово желание, като ходенето, и това, което се случва без негово желание, като треперенето. Но желанието на раба и неговата способност се осъществяват с желанието на Всевишния Аллах и Неговата способност, поради словата на Всевишния Аллах:

﴿لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ 28 وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ 29﴾

"...за всеки от вас, който желае да е на Правия път. Тогава ще пожелавате само онова, което желае Аллах, Господът на световите."

(Ет-Текуир: 28 - 29). И понеже цялата вселена е владение на Всевишния Аллах, то в Неговото владение нищо не се случва без Неговото знание и желание.

Вярата в съдбата - както описахме - не дава на раба оправдание за това, което е пропуснал от задълженията, или е извършил от греховете. Поради това оправданието му с нея е невалидно по няколко причини:

Първо: Словата на Всевишния Аллах:

﴿سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ
كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَاسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا
إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ﴾ (148)

"Онези, които Го съдружават, ще кажат: "Ако пожелаеше Аллах, нямаше да съдружим нито ние, нито нашите бащи, и нямаше да възбраним нищо." Така отричаха и онези преди тях, докато вкусиха Нашето мъчение. Кажи: "Имате ли знание, та да го изявите пред нас? Вие следвате единствено догадката и само предполагате."" (Ел-Ен'аам: 148). Ако предопределението бе довод в тяхна полза, Аллах не би ги накарал да вкусат от Неговата суровост, наказание.

Второ: Словата на Всевишният Аллах:

﴿رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ
عَزِيزًا حَكِيمًا﴾ (165)

"...пратеници носители на блага вест и предупредители, за да нямат хората довод пред

Аллах подир пратениците. Аллах е Всемогъщ, Премъдър." (Ен-Ниса: 165). Ако предопределението беше довод за непокорните, тогава изпращането на пратениците не би премахнало този довод; защото неподчинението след тяхното изпращане ще се случва с предопределението на Аллах Всевишния.

Трето: Предава се от ел-Бухари и Муслим - като версията е на ел-Бухари- от Али ибн Еби Талиб /радийеллаху анху/, че Пророка ﷺ е казал:

«مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا قَدْ كُتِبَ مَقْعَدُهُ مِنَ النَّارِ أَوْ مِنَ الْجَنَّةِ»

„На всеки един от вас вече е записано мястото му в Огъня или в Дженнета." Един човек от хората рекъл: „Да се отпуснем ли тогава, о, Пратенико на Аллах?". /Той ﷺ/ отвърнал:

«لَا، اْعْمَلُوا فَكُلٌّ مُيَسَّرٌ»

„Не, трудете се, защото всеки е улеснен". След това прочел:

﴿فَأَمَّا مَنْ أَعْطَى وَاتَّقَى﴾ 5

"Който раздава и се бои,..." (Ел-Лейл: 5). Във версия от Муслим:

﴿فَكُلٌّ مُيَسَّرٌ لِمَا خُلِقَ لَهُ﴾

„Всеки е улеснен за онова, за което е сътворен“¹ Пророка ﷺ повелява да се извършват дела и забранява да се разчита на съдбата.

Четвърто: Всевишния Аллах е заповядал на раба и му е забранил, и не го е задължил с нищо, освен с това, което е по силите му. Всевишният Аллах казва:

﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمِعُوا وَأَطِيعُوا...﴾

"Затова бойте се от Аллах, колкото ви е по силите, и слушайте, и се покорявайте..." (Ет-Тегабун: 16) И казва:

﴿لَا يَكْلِفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا...﴾

"Аллах възлага на душата само според силите ѝ..." (Ел-Бакара: 286). Ако рабът беше принуден да извършва деянията, той би бил натоварен с нещо, от което не може да се избави, а това е невалидно. Затова, ако извърши грях поради незнание, забрава или принуждение, за него няма грях, защото той е извинен.

Пето: предопределеното от Всевишния Аллах е скрита тайна, която се узнава едва след като се случи предопределеното. А желанието

¹ Бухари: Книга за съдбата, глава: „И повелята на Аллах е предопределена съдба“, номер (6605), и Муслим: Книга за съдбата, глава: „Начинът на сътворяване на човека в утробата на майка му и записването на препитанието му, срока на живота му, делата му, и неговото нещастие и щастие“, номер (2647).

на раба за това, което върши, предшества самото деяние; затова желанието му да извърши дадено деяние не се основава на знание от негова страна за предопределеното от Аллах. В такъв случай оправданието му с предопределеното става невалидно, тъй като човек не може да се оправдава с нещо, което не знае.

Шесто: виждаме, че човекът се стреми към онова, което му е от полза в земните му дела, докато не го постигне, и не се отклонява от него към онова, което не му е от полза; а след това се оправдава за отклонението си с предопределението. Тогава защо се отклонява от онова, което му е от полза в религиозните му дела, към онова, което му вреди, а след това се оправдава с предопределението? Нима положението и в двата случая не е едно и също?

Ето пример, поясняващ това:

Ако пред човека има два пътя: единият води до град, в който цари хаос: убийства, грабежи, погубване на честта, страх и глад. А другият води до град, в който цари ред, сигурност, охотен живот и уважение към живота, честта и имуществото. По кой от двата пътя би поел?

Той ще поеме по втория път, който го отвежда в страната на реда и сигурността, и никога разумен човек не би поел по пътя към страната на хаоса и страха оправдавайки се с

предопределението. Защо ли тогава по въпроса за отвъдния живот поема пътя към Огъня, а не към Дженнета, и се оправдава с предопределението?!

Друг пример: виждаме болния, на когото се нарежда да вземе лекарство; той го пие, макар душата му да не го желае. Забранява му се храната, която му вреди; той я оставя, макар душата му да я желае. Всичко това е в търсене на изцеление и безопасност. Не му е позволено да се въздържи от пиенето на лекарството или да яде храната, която му вреди, и да се позовава на предопределението. Защо тогава човек изоставя това, което Аллах и Неговият пратеник са повелили, или върши това, което Аллах и Неговият пратеник са забранили, а след това се оправдава със съдбата?!

Седмо: факта, че изтъкващият предопределението като довод за това, което е изоставил от задълженията или е извършил от греховете, ако някой извърши посегателство срещу него, като му отнеме имота или накърни честта му, и след това изтъкне предопределението като довод, казвайки: „Не ме вини, защото посегателството ми беше по предопределение от Аллах“ - не би приел неговия довод. Как е възможно да не приема оправданието със съдбата при посегателството на друг срещу него, а се оправдава с нея за себе

си при своето посегателство срещу правото на Всевишния Аллах?

Споменава се, че при повелителя на вярващите Омар ибн ал-Хаттаб, Аллах да е доволен от него, бил доведен крадец, който заслужавал отсичане [на ръката]. Той заповядал да му отсекаят ръката, а крадецът казал: „Почакай, о, Повелителю на вярващите, аз откраднах само по предопределението на Аллах“. Омар отвърнал: „А ние само отсичаме по предопределението на Аллах“.

Вярата в съдбата има велики плодове, от тях са:

Първо: Човек да се уповава на Всевишния Аллах, когато извършва причините и предпоставките, като не разчита на самата причина, защото всяко нещо е по предопределение от Всевишния Аллах.

Второ: Човек да не се възгордява, когато постигне желаното от него; защото постигането му е благодат от Всевишния Аллах, чрез причините за добро и успех, които Той е предопределил, а възгордяването му го кара да забрави благодарността за тази благодат.

Трето: спокойствие и психологически комфорт в това, което му се случва от съдбата на Всевишния Аллах; така той не се тревожи за загубата на нещо желано или за сполетяването на нещо неприятно; защото това е от съдбата на

Аллах, на Когото принадлежи владението на небесата и на земята, и то е неизбежно. За това Всевишният Аллах казва:

﴿مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأََهَا إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ 22 لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَى مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا ءَاتَاكُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ 23﴾

" Не се случва беда, преди да сме я породили, нито на земята, нито с вас самите, без да е [записана] в Книга. За Аллах това е лесно. За да не страдате за онова, което ви се е изплъзнало и да не ликувате за онова, което ви е дошло. Аллах не обича горделивите, самохвалците,..." (Ел-Хадид: 22-23) И казва Пророка ﷺ:

«عَجَبًا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ خَيْرٌ، وَلَيْسَ ذَلِكَ لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ، إِنْ أَصَابَتْهُ سَرَاءٌ شَكَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ، وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَاءٌ صَبَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ».

„Чудно е положението на вярващия, всяко нещо при него е добро и това не е за никой друг, освен за вярващия. Ако го застигне благоденствие, той е признателен /на Аллах/ и това е добро за него, и ако го сполети беда, той търпи и това е добро за него“¹.

По въпроса за съдбата са се заблудили две групи:

Едните от тях са джебрийите, които казват, че рабът е принуден в делата си и няма в тях нито воля, нито сила.

¹ Предава го Муслим: Ез-Зухд уе Ер-Ракаиик, глава „Вярващият, всяко негово положение е благо“, (2999).

Другите са кадеритите, които са казали, че рабът е независим в делата си, в желанието и силата, а желанието на Всевишния Аллах и силата Му нямат влияние върху тях.

Опровержение на първата група (джебритите) с доводи от шериата и реалността:

Що се отнася до божествените закони, то Всевишният Аллах е утвърдил за раба желание и воля и му е предписал делото. Всевишният Аллах казва:

﴿...مِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ...﴾

"Някои от вас искат земния живот, а някои от вас искат отвъдния." (Аали Имран: 152), Всевишният Аллах казва:

﴿وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِرْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفِرْ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا...﴾

الآية

"И кажи: "Истината е от вашия Господ. Който желае, да вярва, а който желае, да остане неверник! Ние приготвихме за угнетителите Огъня, загражденията, който ги обкръжават отвсякъде." (Ел-Кехф: 29). Всевишният Аллах казва:

﴿مَنْ عَمِلْ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا وَمَا رَبُّكَ بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ 46﴾

"Който върши праведни дела, то е за самия него, а който стори зло, то е в негов ущърб.

Твоят Господ не угнетява рабите." (Фуссилет: 46).

В действителност: всеки човек знае разликата между делата, които извършва по свой избор и желание, като ядене, пиене, продаване и купуване, и това, което му се случва без негово желание, като треперенето от треска и падането от покрив. В първия случай той действа по свой избор и желание, без да е принуден, а във втория случай той няма избор, нито желае това, което му се случва.

И опровержението на втората група (кадерия) посредством религиозните доводи и разума:

Що се отнася до шериата: Всевишният Аллах е Творецът на всяко нещо и всяко нещо се случва с Неговото желание. И Всевишният Аллах е разяснил в Своята Книга, че делата на рабите се случват с Неговото желание, Всевишният казва:

﴿...وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلْنَا الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنْ أَخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَنْ كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلْنَا وَلَكِنْ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ﴾

"А ако Аллах бе поискал, дошлите след тях нямаше да се сражават, след като получиха ясните знаци. Ала те се разделиха и някои от тях повярваха, а някои от тях не повярваха. Но ако Аллах бе поискал, нямаше да се сражават.

Аллах прави каквото пожелае." (Ел-Бакара: 253), Всевишният Аллах казва:

﴿وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًى وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ 13﴾

"Ако пожелаехме, щяхме да дадем на всекиго неговото напътствие. Но ще се потвърди Словото Ми - ще напълня Ада с джинове и хора заедно." (Ес-Седжде: 13).

А що се отнася до разума, то цялата вселена е владение на Всевишния Аллах, а човекът е част от тази вселена, следователно и той е Негово владение. Невъзможно е за този, който е нечие владение, да се разпорежда във владението на Владетеля, освен с Неговото позволение и воля.

*

Цели на ислямското убеждение

Цел (езиково значение): използва се за няколко значения, сред които: (обект, поставен за прицел, и всяко нещо, към което има стремеж.)

Целите на ислямското убеждение – неговите предназначения и благородни цели, произтичащи от придържането към него – са много и разнообразни, от тях са:

Първо: Искреност на намерението и богослужението единствено за Всевишния Аллах; защото Той е Творецът, Който няма

съдружник. Затова е задължително целта и богослужението да бъдат единствено за Него.

Второ: освобождаване на разума и мисълта от хаотичното объркване, произтичащо от празнотата на сърцето от тази вяра; защото който е с празно сърце от нея, то той е или лишен от всякакво вероубеждение и поклонник единствено на осезаемата материя, или е объркан в заблудите на различни погрешни убеждения и суеверията.

Трето: психологически и умствен комфорт, така че да няма безпокойство в душата, нито смут в мисълта. Защото това вероубеждение свързва вярващия с неговия Създател, и той е удовлетворен от Него като Управляващ Господ и Владетел, Законодател. Сърцето му намира спокойствие в Неговото предопределение, душата му се отваря за Исляма и той не желае да го замени с нищо друго.

Четвърто: непорочност в намерението и деянието от отклонение в служенето на Всевишния Аллах или в отношението към създанията; защото една от основите ѝ е вярата в пратениците, която предполага следването на техния непорочен път в намерението и деянието.

Пето: Решителност и усърдие в делата, като не се пропуска възможност за праведно дело, а се използва с надежда за награда, и се стои

далеч от всяко място за грях от страх от наказанието; защото в основата на това стои вярата във възкресението и въздаянието за делата.

Всевишният Аллах казва:

﴿وَلِكُلِّ دَرَجَةٍ مِمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ﴾ (132)

" За всички има степени от онова, което са извършили. Твоят Господ не подминава делата им." (Ел-Ен'аам: 132). И Пророка ﷺ подтиква към тази цел в думите си:

«الْمُؤْمِنُ الْقَوِيُّ خَيْرٌ وَأَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ الضَّعِيفِ، وَفِي كُلِّ خَيْرٍ، أَحْرَصُنَّ عَلَى مَا يَنْفَعُكَ، وَاسْتَعْنِ بِاللَّهِ، وَلَا تَعْجِزْ، وَإِنْ أَصَابَكَ شَيْءٌ فَلَا تَقُلْ: لَوْ أَنِّي فَعَلْتُ كَذَا كَانَ كَذَا وَكَذَا، وَلَكِنْ قُلْ: قَدَّرَ اللَّهُ وَمَا شَاءَ فَعَلَ؛ فَإِنْ (لَوْ) تَفَتَّحَ عَمَلُ الشَّيْطَانِ»

„Силният вярващ е по-добър и по-любим за Аллах от слабия вярващ, и във всеки има добро. Стреми се към онова, което ти е от полза! Моли за подкрепа Аллах и не бъди безпомощен! И ако те сполети нещо, не казвай: „Ако бях направил иначе, би станало така и така...“, ала казвай: „Аллах е преценил и онова, което е пожелал, е сторил!“, защото [думата] „ако“ отваря работа на сатаната.“ Предава го Муслим:¹

Шесто: изграждането на силна общност, която жертва всичко скъпо и ценно за утвърждаването на своята религия и

¹ Разказан от Муслим: Книга за съдбата, глава за повелята за сила, изоставянето на безпомощността, търсенето на подкрепа от Аллах и поверяването на съдбините на Аллах, номер (2664).

укрепването на нейните устои, без да обръща внимание на онова, което я сполетява в името на това. За това Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ 15﴾

"Правоверни са именно онези, които вярват в Аллах и в Неговия Пратеник, после не се усъмняват и са жертвували своето имущество и души по пътя на Аллах. Те са искрените." (Ел-Худжурат: 15).

Седмо: Постигане на щастие в земния и отвъдния живот чрез поправянето на индивидите и общностите, и получаване на наградата и почестите. За това Всевишния Аллах казва:

﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْتَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ 97﴾

"На всеки вярващ, мъж или жена, който извършва праведно дело, Ние ще отредим прелестен живот. И ще им въздадем награда похубава от онова, което са вършили." (Ен-Нехл: 97)

Това са някои от целите на ислямското вероубеждение, молим Всевишния Аллах да ги осъществи за нас и за всички мюсюлмани. Наистина Той е Всеблаг, Прещедър. И всяка слава е за Аллах, Господаря на световете.

И нека мирът и благословът да бъдат над
нашия Пророк Мухаммед, семейството му и
всичките му сподвижници.

Завършено с калема на автора:

Мухаммед Ес- Салих Ел- Усеймин

Index

Кратко послание в ислямското убеждение (акида)	2
Кратко послание в ислямското убеждение (акида)	2
Увод	2
Религията ислям	4
Основите на Исляма	9
Основите на ислямската акида /убеждение, вяра/	14
Вярата във Всевишния Аллах	15
Вяра в меляикетата [ангелите]	34
Вяра в книгите	41
Вяра в пратениците	43
Вяра в Съдния ден.....	52
Вяра в съдбата.....	74
Цели на ислямското убеждение.....	87